V. évfolyam, 48. szám *1949 november 24*

Ludas Matyi

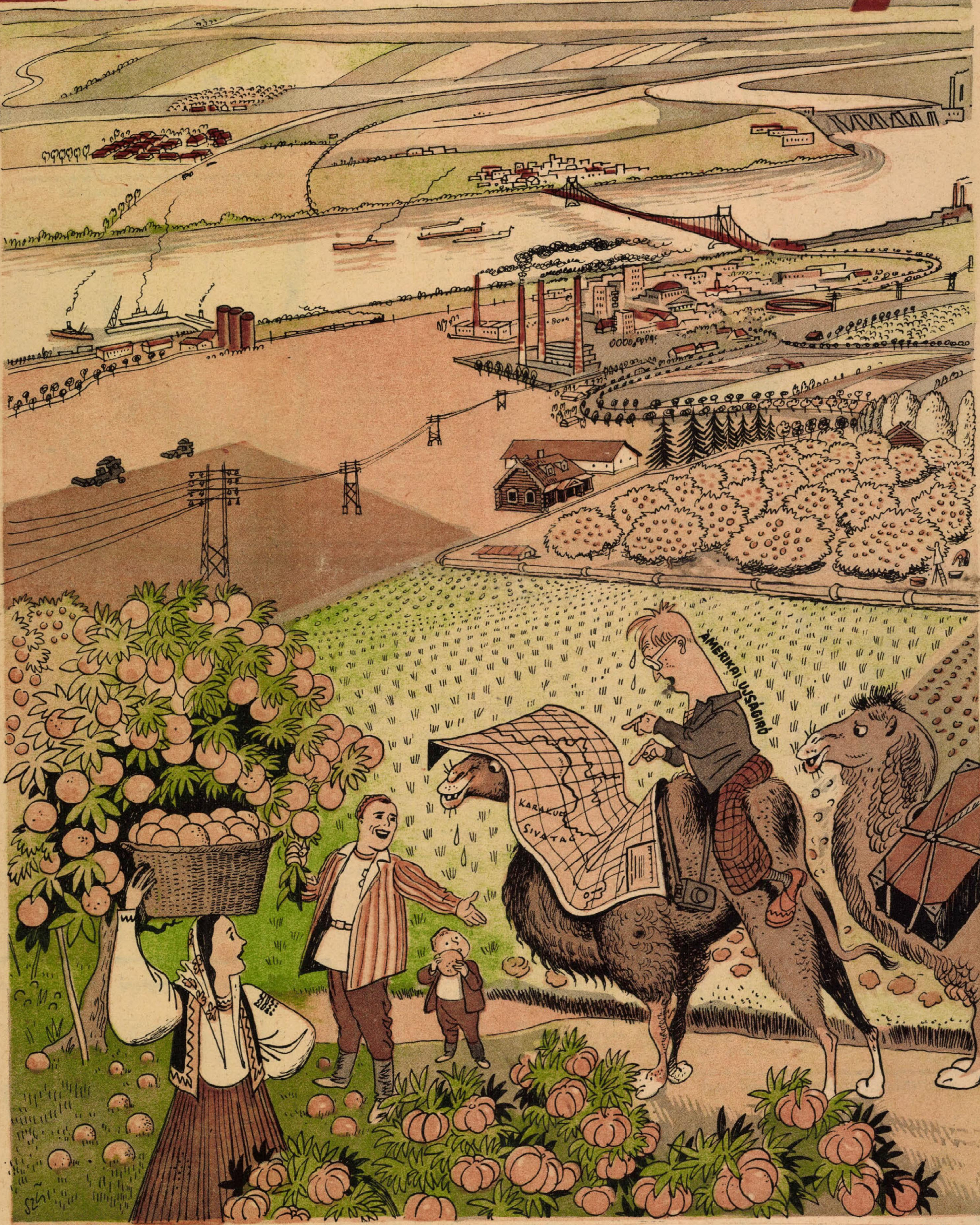
AMERIKAI ÚJSÁGÍRÓ
KARAKUM SIVATAG

A Szovjetúnió erre használja az atomenergiát

— Kérem szépen, nem tetszik tudni, merre van a Karakum-sivatag?
— Ez az, kérem!

70 fillér

Nyugat-Németországot felvették az Európa Tanácsba

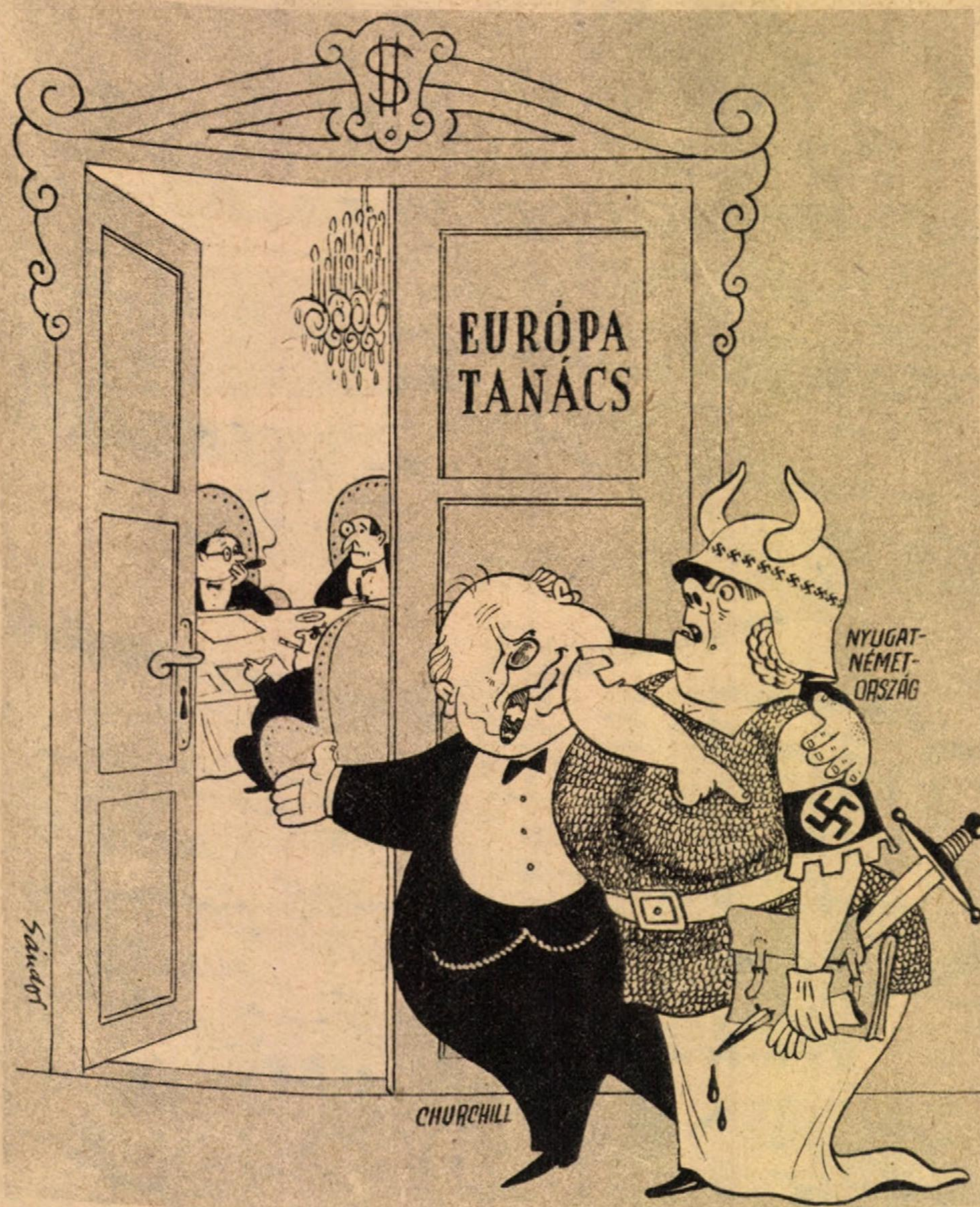

— Nem kellene ezt a karszalagot letakarni, miszter Churchill?
— Ugyan, hiszen ez a maga szekszepilje.

Egy amerikai köztársasági elnök naplójából

Hétfő

Ma hallottam, hogy a Szovjetúnió atomrobbantással pezsgő életet teremt a sivatag helyén. Akkurát az én esetem, csakhogy pont megfordítva: én az atommal sivatagot szeretnék teremteni a pezsgő élet helyén. Az vesse rám az első követ, aki meri.

Kedd

Hallom, hogy a Jeniszej meg az Ob vize visszafelé fog menni. Na és? Nálunk minden visszafelé megy.

Szerda

Sokat támadnak engem, pedig én is békés célokra akarom felhasználni az atombombát. Hát van békésebb valami egy temetőnél?

Csütörtök

Meg van oldva a probléma! Ma javaslatot tettem az ENSz-ben az atom nemzetközi ellenőrzéséről. Javaslatom szerint az atomot tiztagú nemzetközi bizottság ellenőrzése alá kellene helyezni. A tiztagú bizottság a következő öt tagból állna: Harry S. Truman.

Péntek

Ma még tovább mentem egy lépéssel. Javasoltam, hogy az atombomba előállítását tiltsák meg, még hozzá azzal a szigorítással, hogy aki mégis gyártana, annak igazolnia kell amerikai állampolgárságát.

Szombat

Egyik javaslatomat se fogadták el.

Hát érdemes engedékenynek lenni?

Almavásár a Közértnél

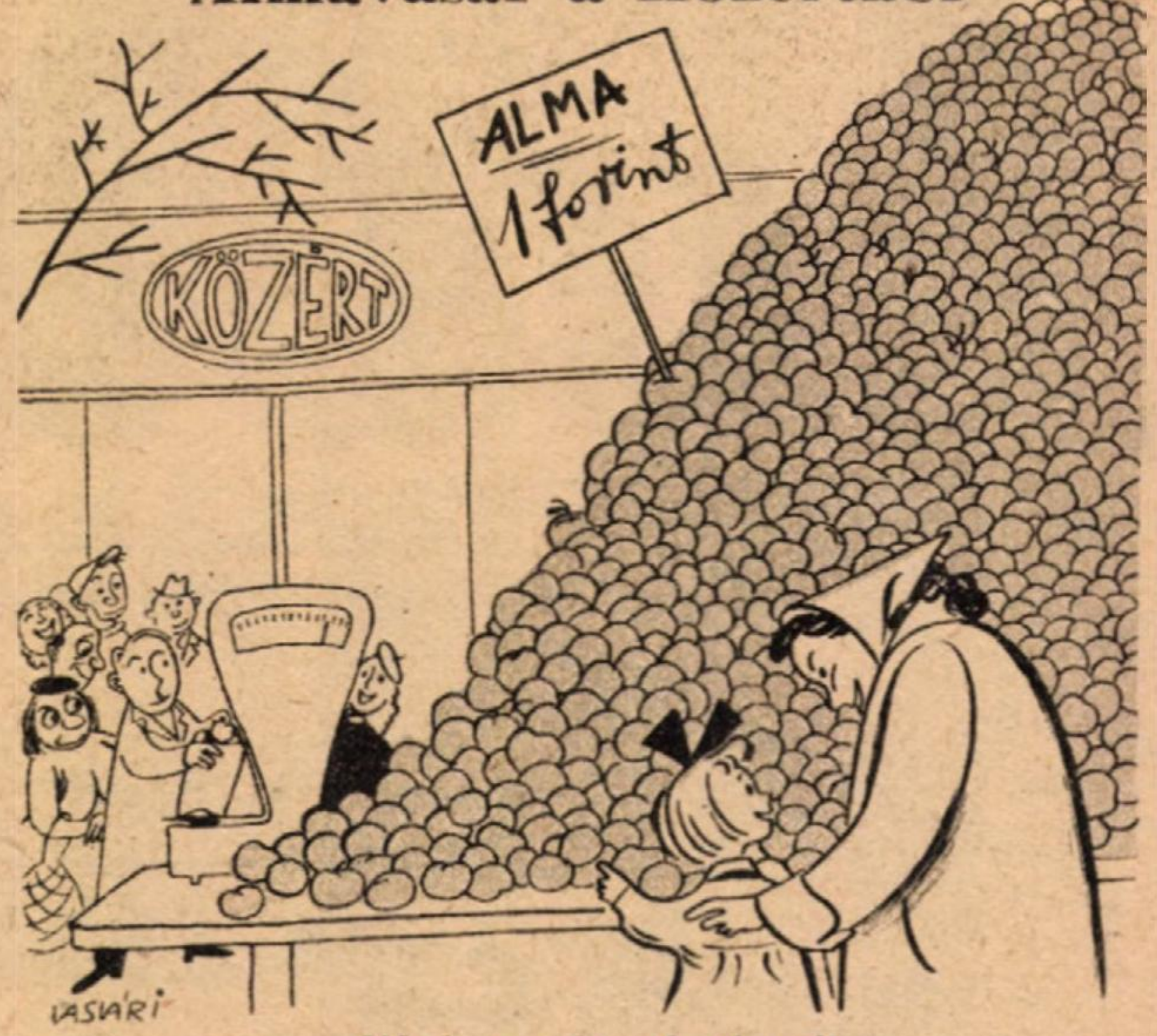

— Nézd, anyuka, almakazal!

Klemperer hazajött

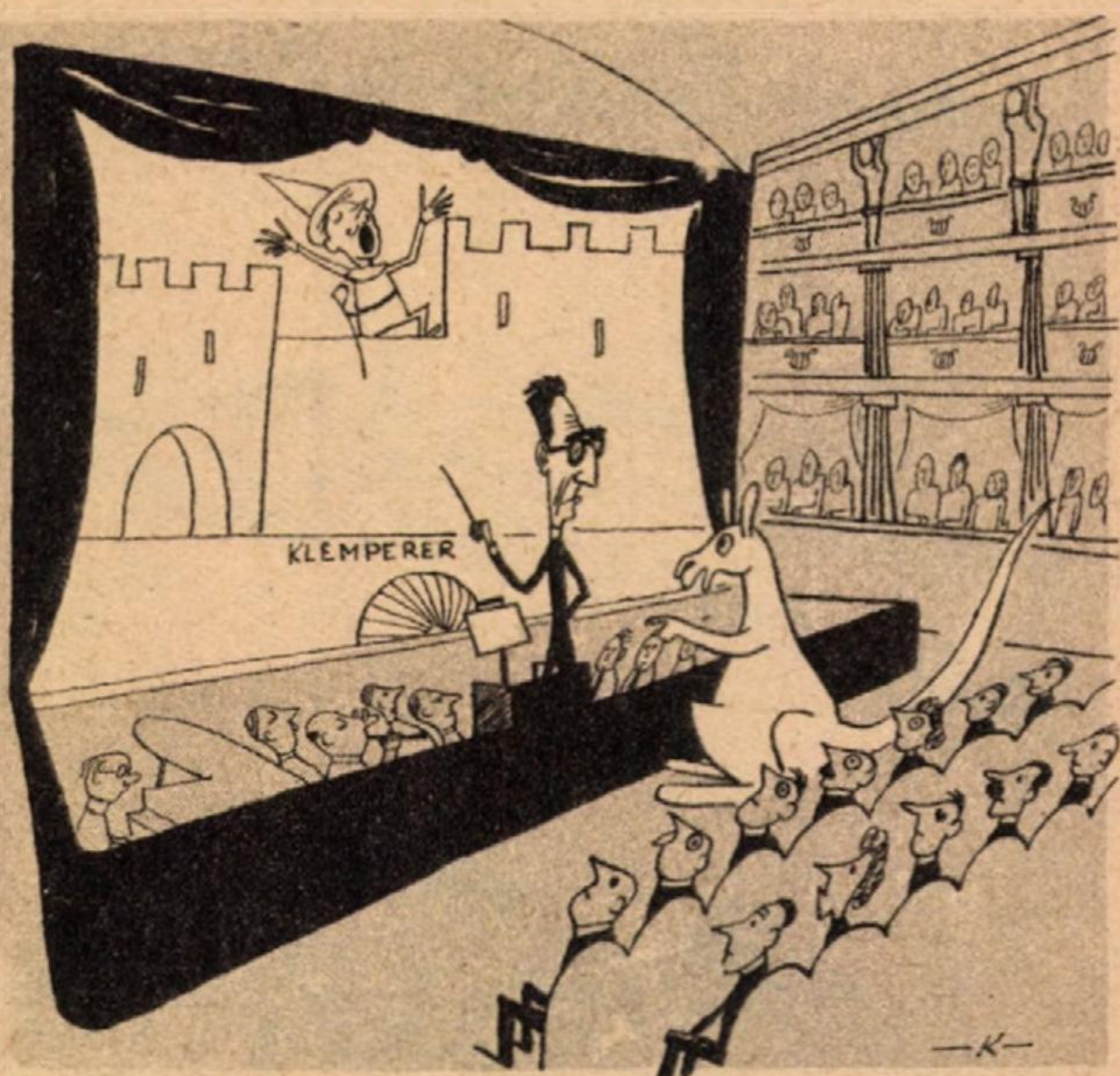

A kenguru: Hallottam, hogy Ausztráliában volt, mester. Mi újság otthon?

A megfelelő ember

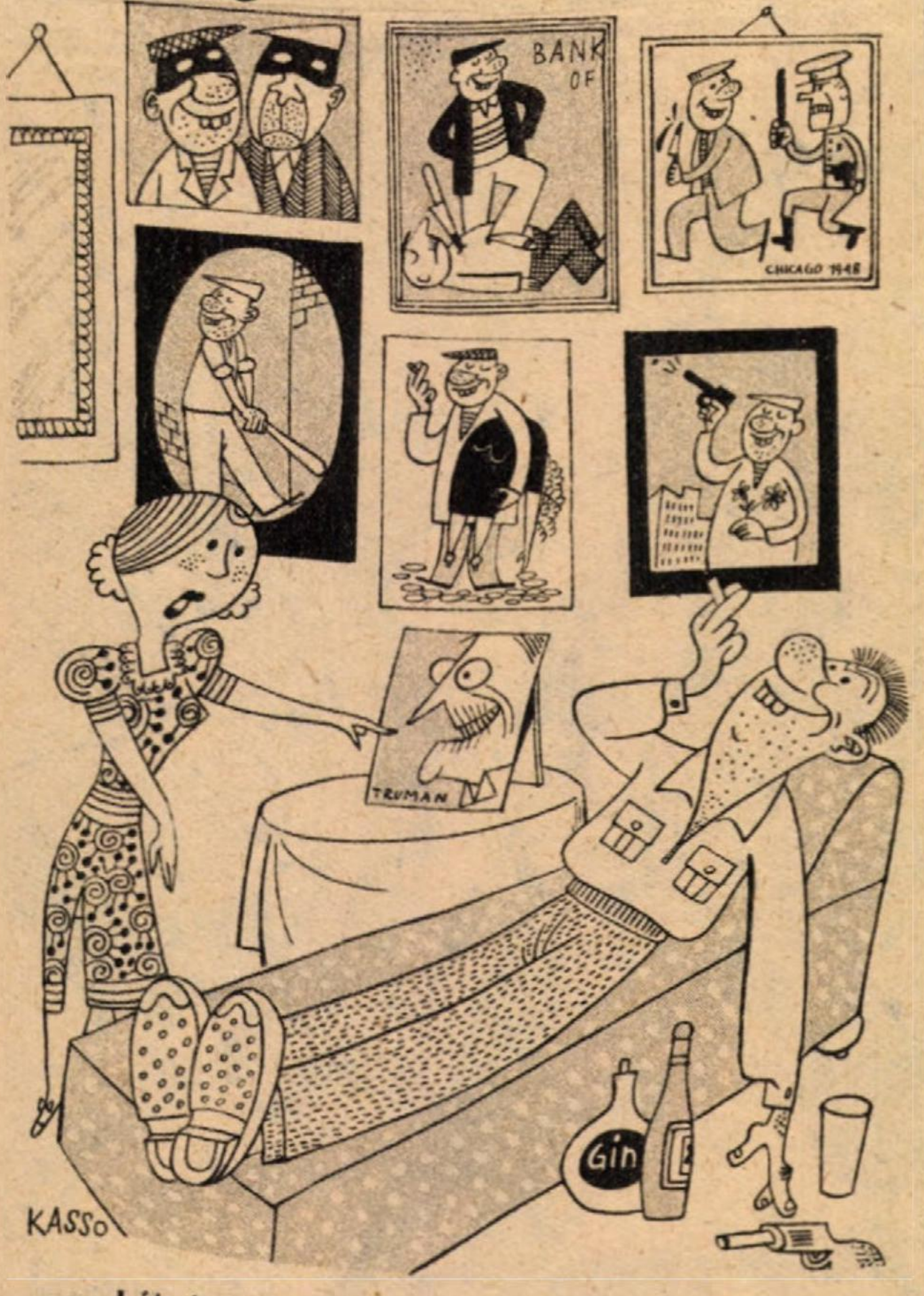

— Látod, ezt nem tartom helyesnek, Jack, hogy elnökünk képét nem tetted a fényképeid közé. Ennyivel igazán tartozol neki.

A selyemkereskedő lánya esküvőre indul

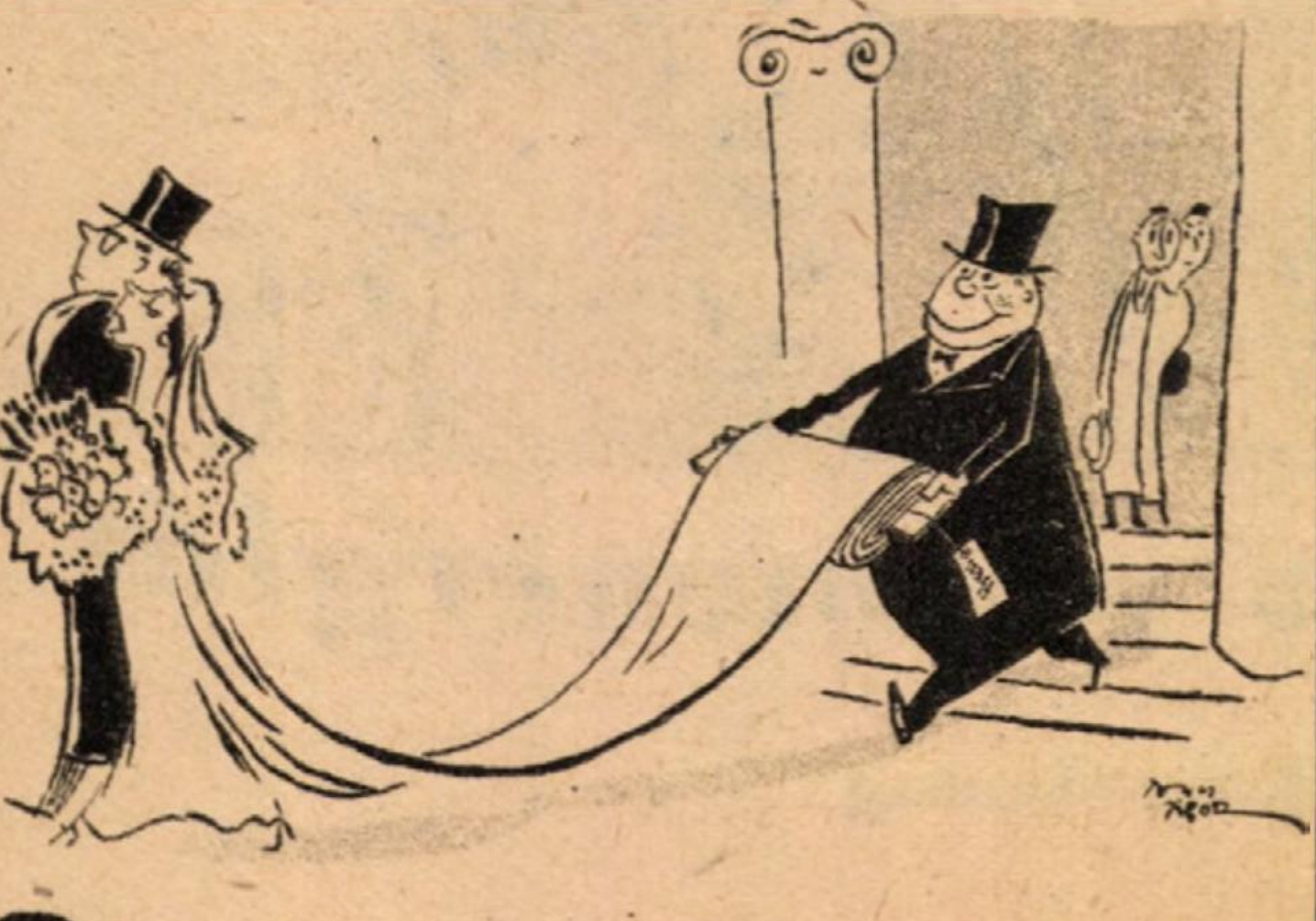

Valami csavarja az orromat

Írta: Vajda Albert

Az elsőnél még nem is gyanakodtam semmire. Csak, amikor a délelőtt folyamán már harmadszor tüsszentettem, János hívta fel a figyelmemet, hogy jó lesz vigyázni ezekben az átmeneti időkben, mindenki megkapja. Hogy hogyan lehet vigyázni, arra vonatkozólag nem mondott semmit, hanem tüsszentett és elment, mintegy jelezve, hogy tanácsot tud adni, de a náthát azért ő is megkapja.

— Hazamegy — mondta egyik idősebb kollegám, aki tapasztalt az orvosi kérdésekben, mert egyszer sérvvel operálták — vesz egy félpohár vizet, belecsöppent két csepp jódot, és kész. Megelőzte a náthát!

Lefelemenet a lépcsőn még egyszer tüsszentettem, ekkor már tisztán állt előttem, hogy kár a vigyázatért, megkaptam. A patikában mindenesetre vettem jódot, kértem egy pohár vizet, belecseppentettem.

— Jódot tetszik inni? — kérdezte egy öreg néni, aki aszpirint vett be. — Belső vérzés ellen?

— A jód minden sebre nagyon jó — bólogatott a néni — fertőtlenít. A kezén nincs sérülés? Azt is kenje be!

Letettem a poharat, fogtam a kalapom és gyorsan kimentem. Még, hogy belső vérzés? Egy kis náthától? Nevetséges!

A lépcsőházban ismét tüsszentettem. Ekkor fent, az orrtövemben egy kis csavargatás jelentkezett, nem nagy, de olyanféle, mint mikor az ember náthás lesz. No, ezt bekaptam!

— Forró limonádé! — mondta a liftajtóban a házmester és még nagyobb huzatot csinált. — Forró limonádé, két aszpirin, aztán be az ágyba. Reggelre minden tagja fáj, de oda se neki! A náthát elfojtotta!

Csináltam forró limonádét, bevettem két aszpirint, óvatosságból ittam két csepp jódot, aztán be az ágyba. Néhány percen belül éreztem, hogy nemcsak viszket az orrtő, hanem lázam is van.

Reggelre minden tagom fájt. Ez a házmester hogy ért az ilyesmihez! Viszont a nátha még megvan.

— Maga náthás? — néz rám a villamoson egy ismerősöm. — Igyon valami töményet! Este pedig otthon priznitz a nyakra, jól betakarózni, két aszpirin. Reggelre semmi baja.

Mindenesetre felírtam. Valami tömény, este priznitz, két aszpirin, kutyabaj. Délelőtt folyamán még hozzáírtam, hogy két deci forralt bor, de ágyban, meleg lábfürdő, de mezítláb, forró fürdő és hideg tuss. (Ezt két különböző orvos mondta, az egyik lekvárkészítő, a másik tűzoltó.) Felhívták mások a figyelmemet a forró gőz fölötti belélegzésre és a sós vízzel való gargarizálásra. Persze, helyes, ha az ember, amikor náthás, akkor sokat fújja az orrát, mert az tisztít.

— Megőrült? — fogta meg valaki a karomat, mikor éppen ennek a tanácsnak engedelmeskedtem, — legnagyobb vétek! Ne fújja, ne fújja!

Egész nap csavarta az orromat a nátha, fent az orrtőnél, ahol más, rendes tisztességes nátha csak elvétve jelenik meg. Ott ült és csavart, időnként tüszszentettem tőle, de más semmi.

— Addig kell megfogni, amíg lappang és nem tör ki! — vélte Bajzák, aki szemben dolgozik velem. — Szagolj tormát. Az kihozza.

— Menjen el a gőzbe! — legyintett valaki. — Egy nagybátyám mindig így hozza ki a náthát. Be a gőzbe, aztán ki a hűvösre. Vagy kijön a nátha . . .

— Vagy tüdőgyulladást kap az ember — reccsent az öreg Határ hangja. — Ne adj ilyen ostoba tanácsokat. Idesüss öcsém — fordult felém — igyál mustáros vizet! Egyetlen gyógyszer! És nyitott ingnyak, télen-nyáron!

Ezzel zárult a nap. Hazamentem, elővettem a listát. Ittam fél deci barackot, utána egy stampedli mustáros vizet, meztelen lábbal beleálltam egy lavór forró vízbe, de az ágyban, mert közben ittam két deci forralt bort. Időnként beleszagoltam a kezemben tartott tormába, amitől úgy sírtam, mintha fájna valami, pedig nem fájt semmi, csak fent, az orrtőnél csavargatott a nátha, ami nem akart kitörni. Később, amikor forró vízgőz fölé hajoltam és a fejemen törülköző volt, éreztem, hogy a nátha lement a gyomromra . . .

Két napig feküdtem a gyomrommal, mert a mustáros víz, a jód és a szeszesitalok egy kis zavart okoztak. De ma reggel végre minden rendbejött. Alig, hogy felébredtem, boldogan éreztem, hogy az orrom csobogva folyik, mint a patak vize, a szemem bedagadt, a fejem majd szétreped, egyszóval hál'Istennek, kutyabajom. Végre kijött a náthám.

Könyvelés a washingtoni Fehér Házban

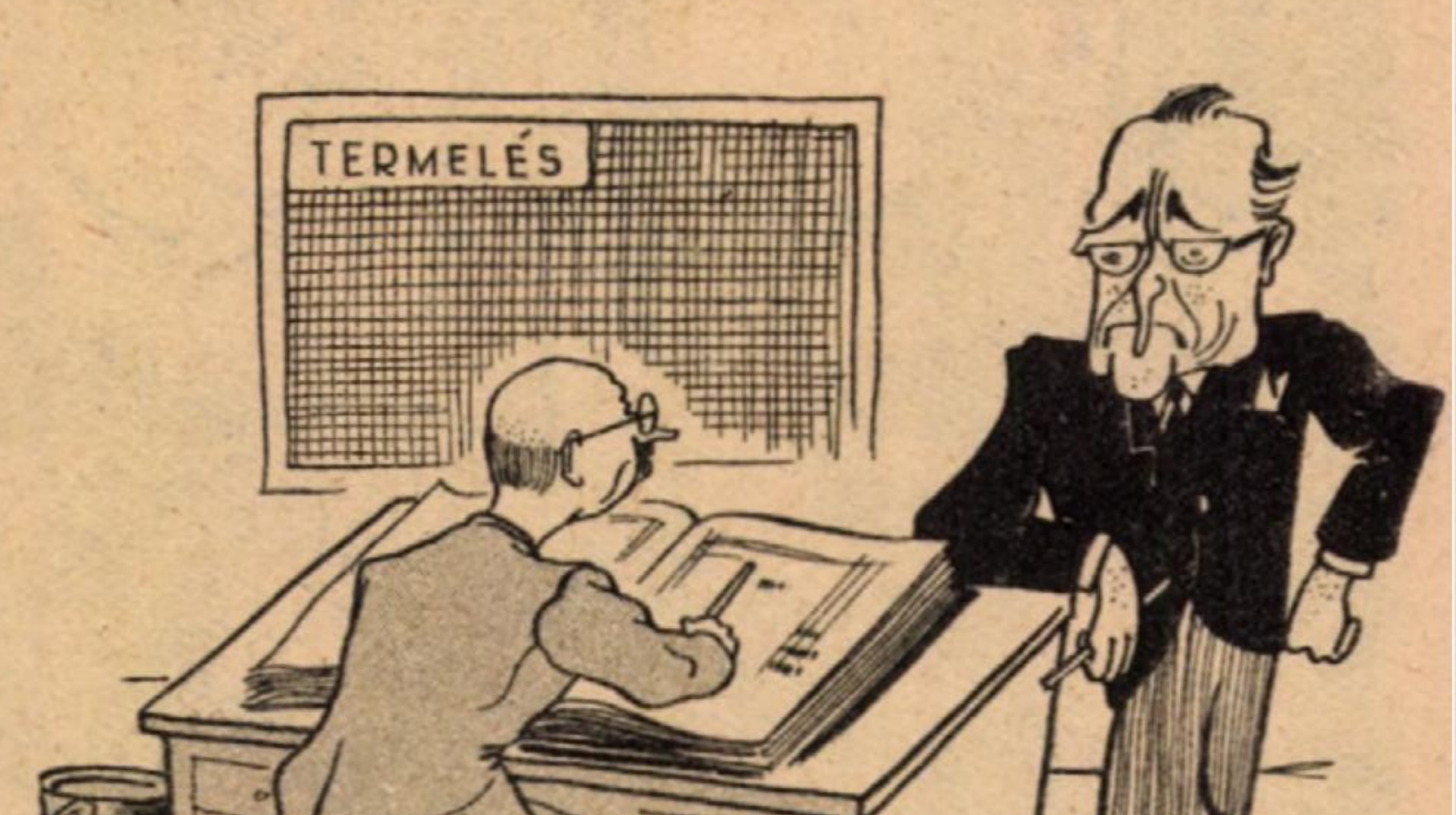

— Elnök úr, beírhatom a veszteségoldalra a Kuomintangra költött hatmilliárd dollárt?
— Azonnal.
— És a Titóra költött pénzt?
— Nemsokára.

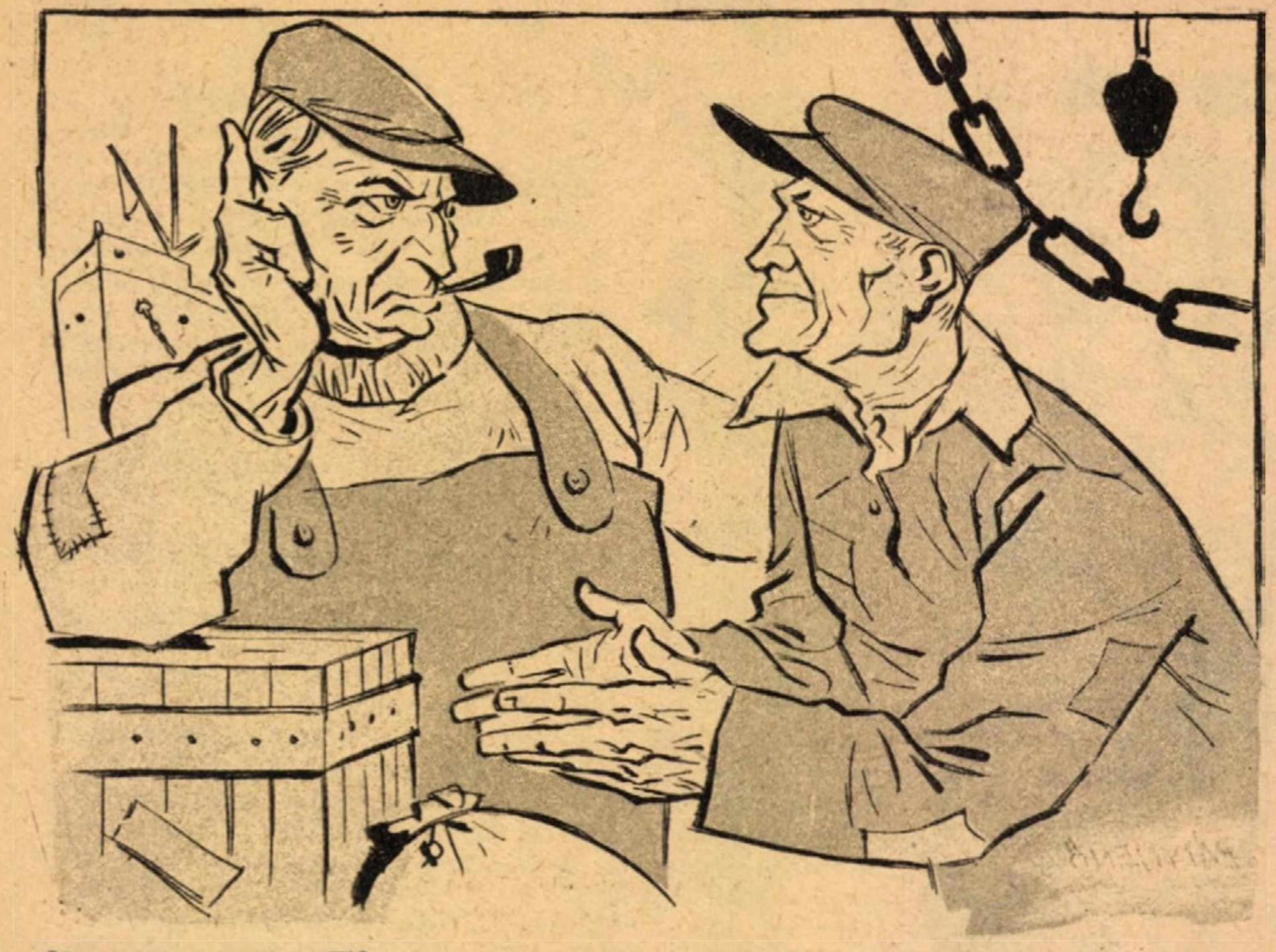

Két angol a Themze-parton

— Az amerikaiak életnivót igértek nekünk, Jack.

— Le is szállították, Jim.

Még nem értett kutató

Egy részeg ember dülöngélt és kiáltozott valamelyik este egy nagy bérház folyosóin. A lakók rászóltak:

— Csönd legyen! Mit akar itt?

— Lakást…, lakást keresek! — üvöltötte a részeg.

— Ilyenkor? Itt nincs is üres lakás!

— Nem is üreset keresek én!

— Hát milyent?

— A magamét!

Megszámozták a futballistákat

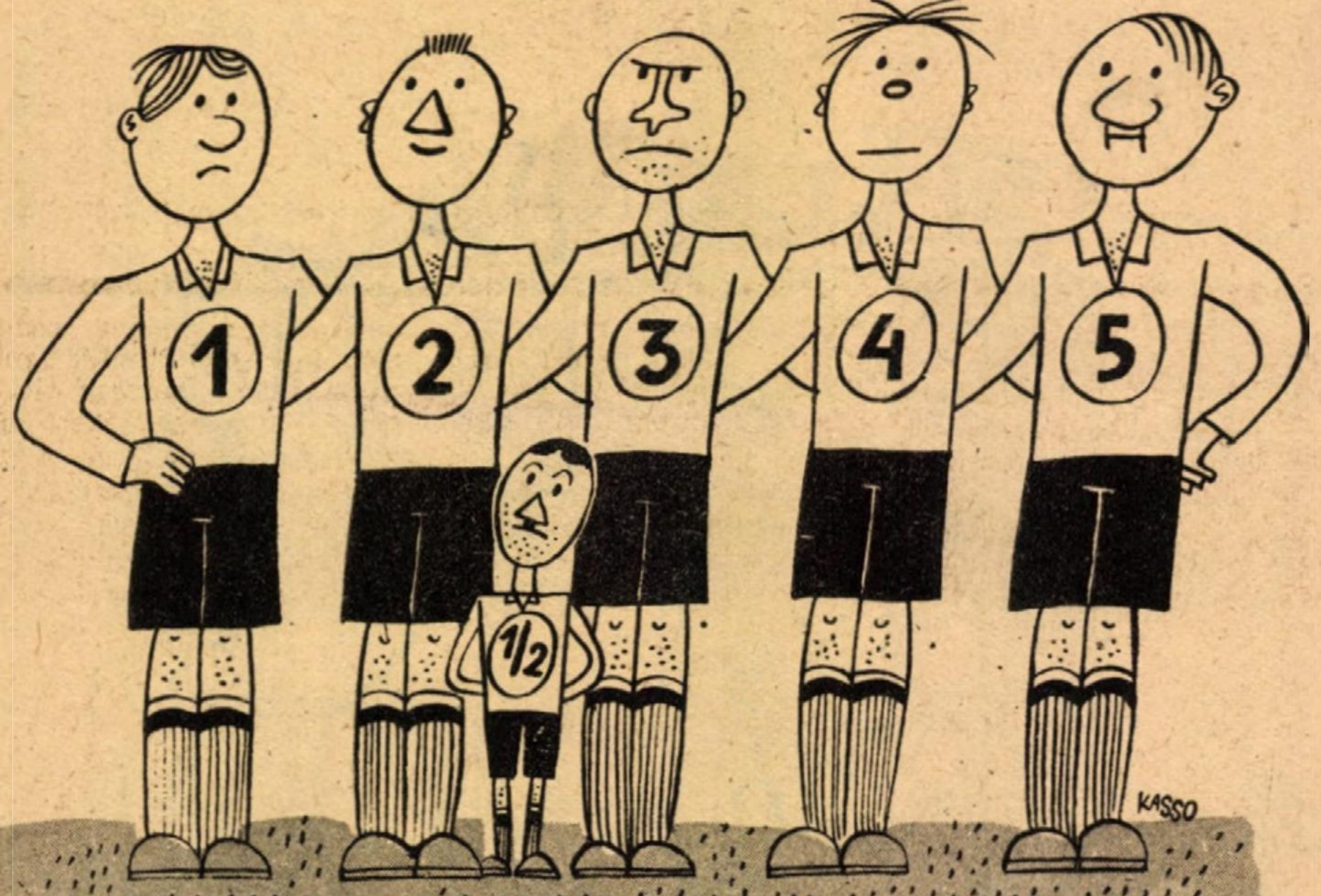

MAGYAR LECKE a Svédeknek

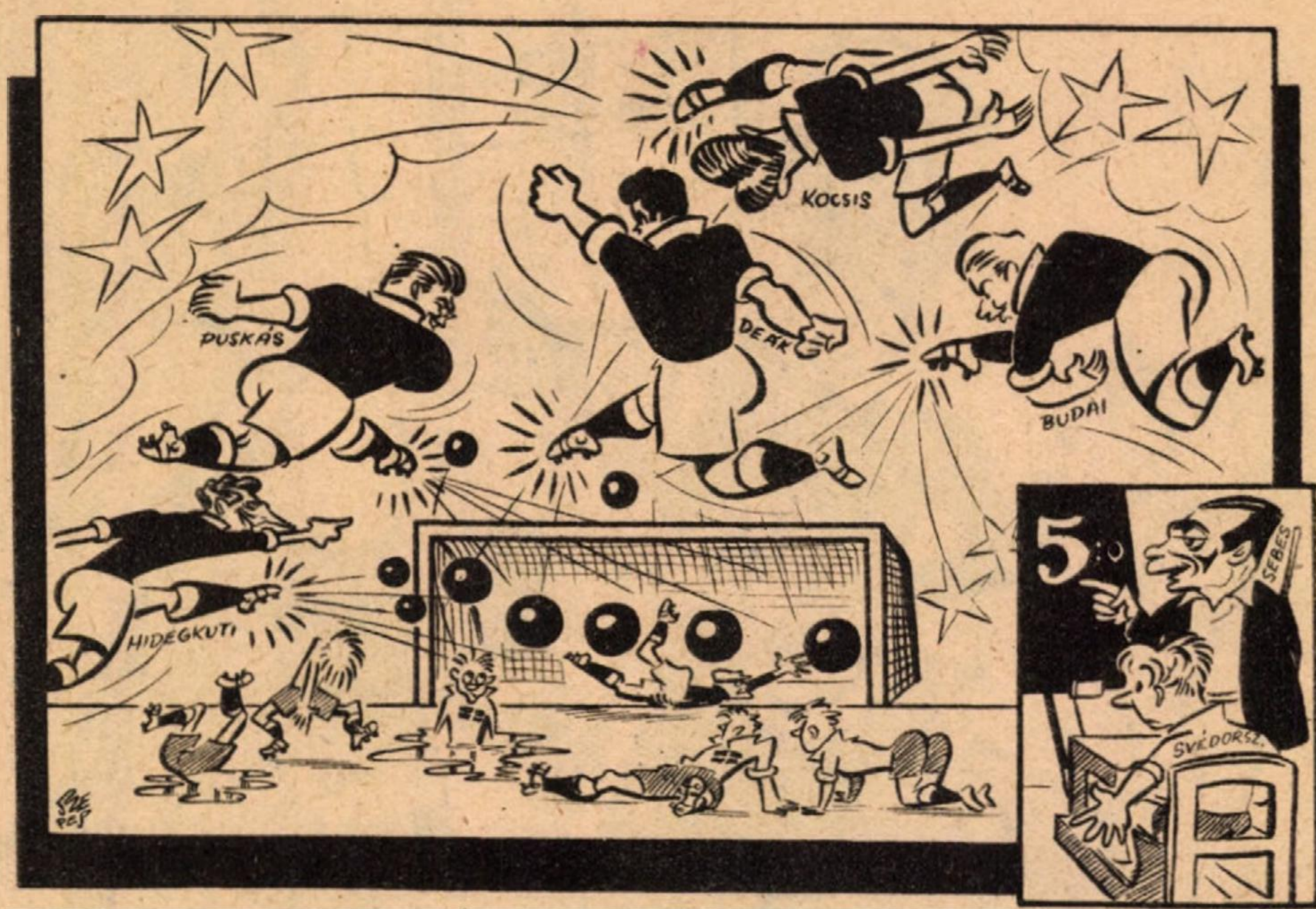

Csatársorunk káprázatos iskolajátékkal tönkreverte az olimpiabajnok svédek híres védelmét.

Aki érti, jelentkezzék!

Egy csepeli olvasónk küldte be a következő idézetet a Magyar Közlöny 236-ik számából.

„A 2. § rendelkezéseihez képest az ország területén bárhol fekvő lakás kiürítésére vagy átadására irányuló jogerős vagy fellebbviteire tekintet nélkül végrehajthatónak nyilvánított bírói határozat alapján elrendelt végrehajtás foganatosítása iránt a törvényhatóság első tisztviselője intézkedik."

ATOM-VERS
Énekli: Harry S. Truman

A bankot már nem adhATOM,
Az irányt már nem szabhATOM,
Orrom fent már nem hordhATOM,
Hanem inkább lógathATOM,
A lármát már nem csaphATOM,
Nem ehetem, nem alhATOM,
Röviden csak azt irhATOM:
Kibabráltál velem, ATOM!

Flokinak protekciója van

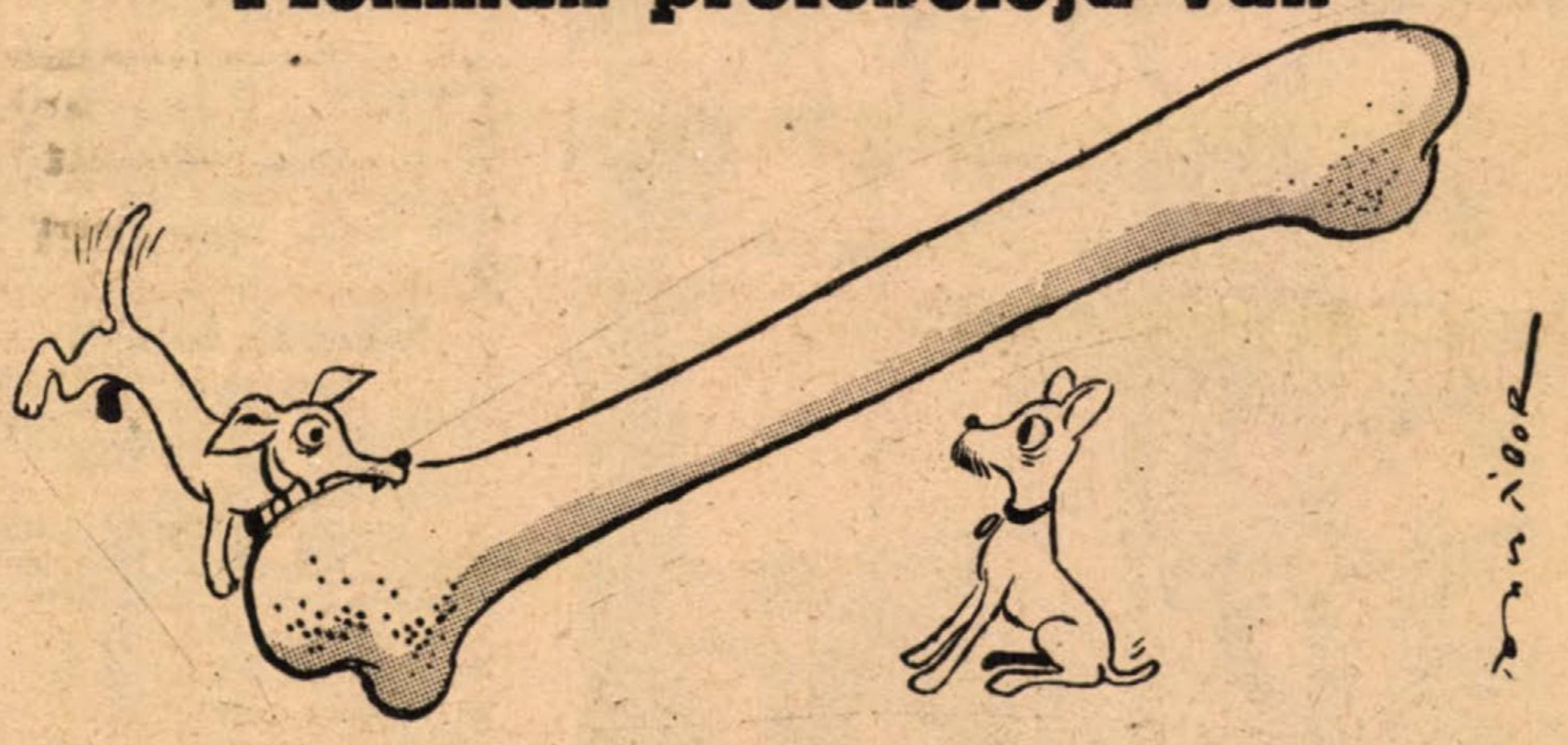

— Mit csodálkozol? A gazdám múzeumőr az őslénytani intézetben.

KEDVES ISMERŐSEINK

Az ember, aki tud köszönni

Irta; Gádor Béla

Egy vendéglő terraszán ültem barátommal. Lőrinccel és élveztük ezt az édes büdös pesti levegőt, amikor Lőrinc hirtelen belémbökött:

— Nézd azt a pofát. Az Olgafi Elek. Nem ismered?

— Rémlik. Valahol nyüzsgött, ahol én is jelen voltam.

— Könnyen lehet, sok helyen nyüzsög. Ugylátszik, idetart. Bár bejönne, legalább megtudnám, kinevezték-e és mennyi a fizetése.

A jelzett figura, magas testes ember, szivacsos arccal és figyelemreméltó fülekkel, valóban befordult a bejárati ajtón, odaköszönt Lőrincnek és továbbhaladt a söntés irányába. Lőrinc összeráncolt homlokkal gondolkozott:

— Sajnos, kinevezték aligazgatónak, kétezerháromszáz forint fix és száznyolcvan forint pótlék.

Az ügy kissé rejtélyes volt, bárha tudtam, hogy barátom, Lőrinc nem közönséges ember, grafológiával is foglalkozik és a tyúkszeme mindig megérzi az időváltozást. Egyszerűen megkérdeztem tehát:

— Hát ezt honnan veszed? Hiszen nem beszéltél vele egy szót sem.

Barátom, Lőrinc lepöccintette a cigarettahamuját, fölényesen mosolygott, felhúzta szemöldökét, szóval mindent megtett, amit ilyenkor szokás. Aztán így szólt:

— A köszönéséből tudok mindent. Ha igazgatónak nevezték volna ki, akkor egyáltalán nem köszönt volna. Ha lényegtelen pozicióról lenne szó, akkor rámmosolygott volna. Abból a körülményből, hogy köszönés közben arcával erre fordult, logikusan következik, miszerint a fizetése háromezren alul van. A pontos összeg már nüanszok megérzése, szóval intuició dolga. Maga a kalapemelés nem mutatott többet ezerhétszáz forintnál, de a kar merev tartása legalább kétszáz, az a fukar lendület, ahogy a kalap megállt a kobakja fölött néhány centiméterrel, ugyancsak jelent minimum százötven forintot, aztán a szája sarkában bujkáló gúnyos fölény és a réveteg tekintet kiad egy jó kis summát. Egyszóval: higyjél nekem, aligazgató lett 2300 forint fix és száznyolcvan pótlék.

— Fejtsd ki nekem jobban ezt a dolgot, — szóltam, mert ismerem Lőrincet, tudom, hogy tőle tanulni mindig lehet.

— Kérlek. Én ezt az Olgafit régen ismerem, osztálytársam volt. Az iskolában futballcsapatkapitány volt és önképzőköri elnök, holott sem futballozni, sem önképezni nem tudott. A Horthy-érában kitűnően helyezkedett, mindig jó állása volt, remekül élt, holott nem ért semmihez, nem tud semmit, buta, mint a fene.

— Hát akkor mégis hogy boldogul? — ösztökéltem tovább Lőrincet, mert a krokitéma már a levegőben lógott, áldassék az ő szent neve.

— Mert valamit mégis tud, de azt aztán nagyon. Ez az ember tud köszönni. Nézd meg őt egy filmbemutatón, képtárlat megnyitón, vagy fontos értekezleten. Ahogy a biccentéseket s mély meghajlásokat osztja, váltja, cserélgeti. Ahogy ez leereszkedik, szóbaáll vagy audienciára megy. Nézd meg arcának ezerféle színváltozását, kezdve a réveteg észrenemvevésen, a futó cinkosi összemosolygáson keresztül egészen a hódolatteljes tekintetelkapásig. Figyeld meg egyszer a megvetésnek, hizelgésnek, szakértői pofavágásnak ezt a zseniális kavalkádját, amely szinte átszellemültté teszi ezt a semmitmondó arcot. Művészet ez barátom, csodálatos művésze, amelyet csak irigyelni lehet, de utánozni nem.

— Ezt értem — mondtam hálásan, miközben igyekeztem, hogy egy szót se veszítsek el zseniális barátom előadásából —, de most azt magyarázd meg nekem, miért tűröd, hogy ez a fráter rajtad is gyakorolja a tudományát.

— Játékszenvedély — mondta Lőrinc komolyan. — Olyan, mint a sakk vagy a keresztrejtvény, csak sokkal komplikáltabb. Mert hiszen azt még nem is említettem, hogy a köszönésében nemcsak az ő saját pillanatnyi helyzete, hanem az enyém is benne van. Velem is történnek dolgok, én is emelkedem, lecsúszok, ahogy az élet magával hozza. Előfordul, hogy őt kihagyják egy bizottságból, ugyanakkor, amikor én nyertem a totón. Az Olgafi kalaplevevésében e két összenemhasonlítható dolog köszönési eredője csodálatos precizitással benne van.

— Mindezt körülbelül fel tudom fogni — mondtam elgondolkozva —, hiszen az emberi akarat csodákra képes. Csak az hangzik kissé hihetetlenül: honnan tudod olyan pontosan, hogy száznyolcvan forint pótlékot is kap?

Lőrinc bűnbánón nézett maga elé.

— Megfogtál, ebben valóban nem vagyok egészen biztos. Tudniillik…

A magyarázat megakadt a levegőben, mert Olgafi alakja megjelent a söntés ajtajában és közeledett az asztalunk felé.

— Szervusz, Lőrinc.

— Szervusz, Elek.

Az üdvözlések megtörténte után Lőrinc mélyen elgondolkozva magába süppedt, majd hirtelen, mint aki döntött, az asztalra csapott:

— Igazad van! Láttad azt a kis mosolyt, amely az ajka szélén bujkált? Kicsi mosoly volt, szerény és alig észrevehető, de mégis mosoly. Nem kap pótlékot!

Nem potyára utazott Washingtonba a perzsa sah

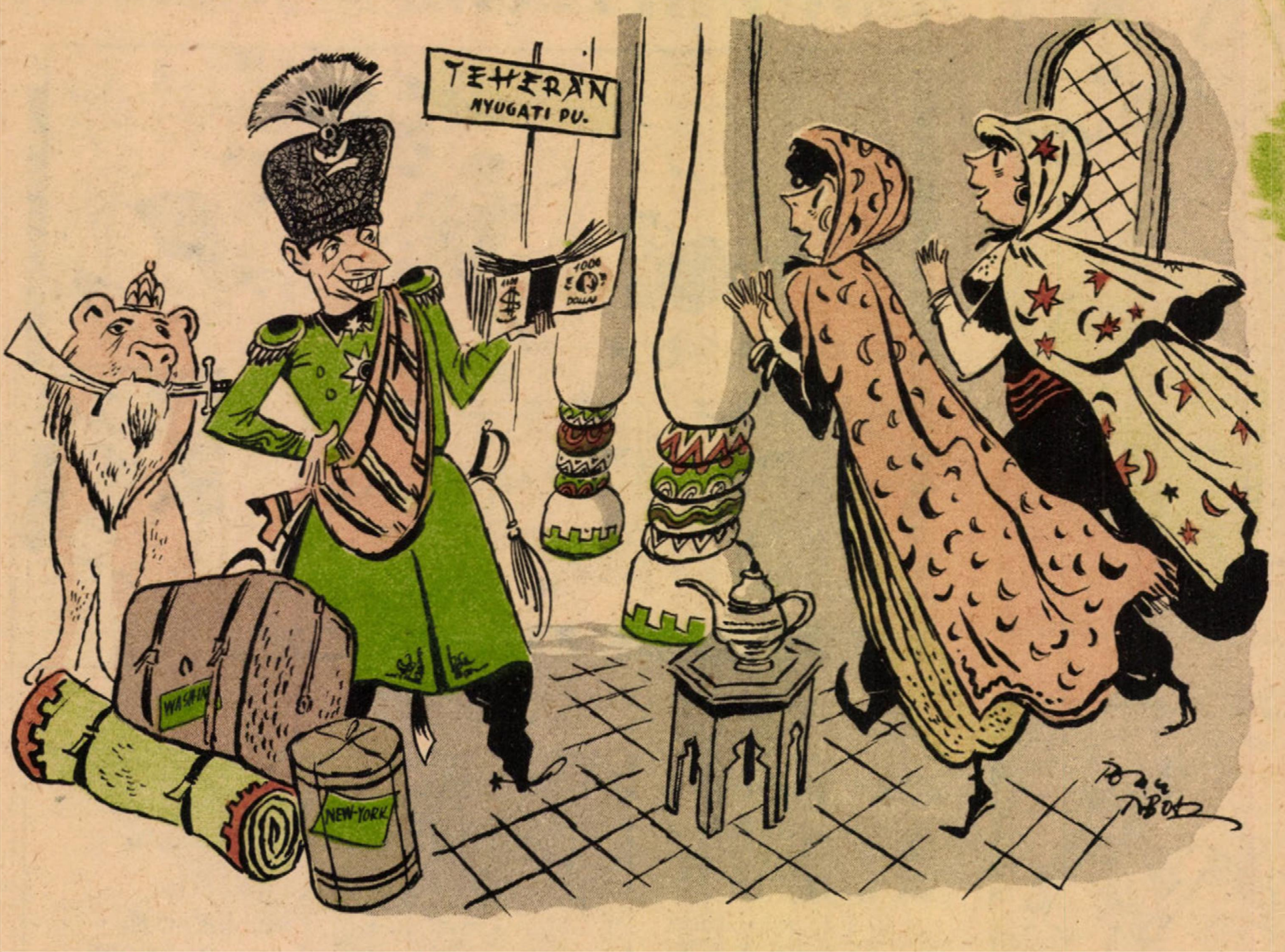

— Jé, sahkám, mennyi pénzed van? Hol szerezted?
— Eladtam a perzsáimat!

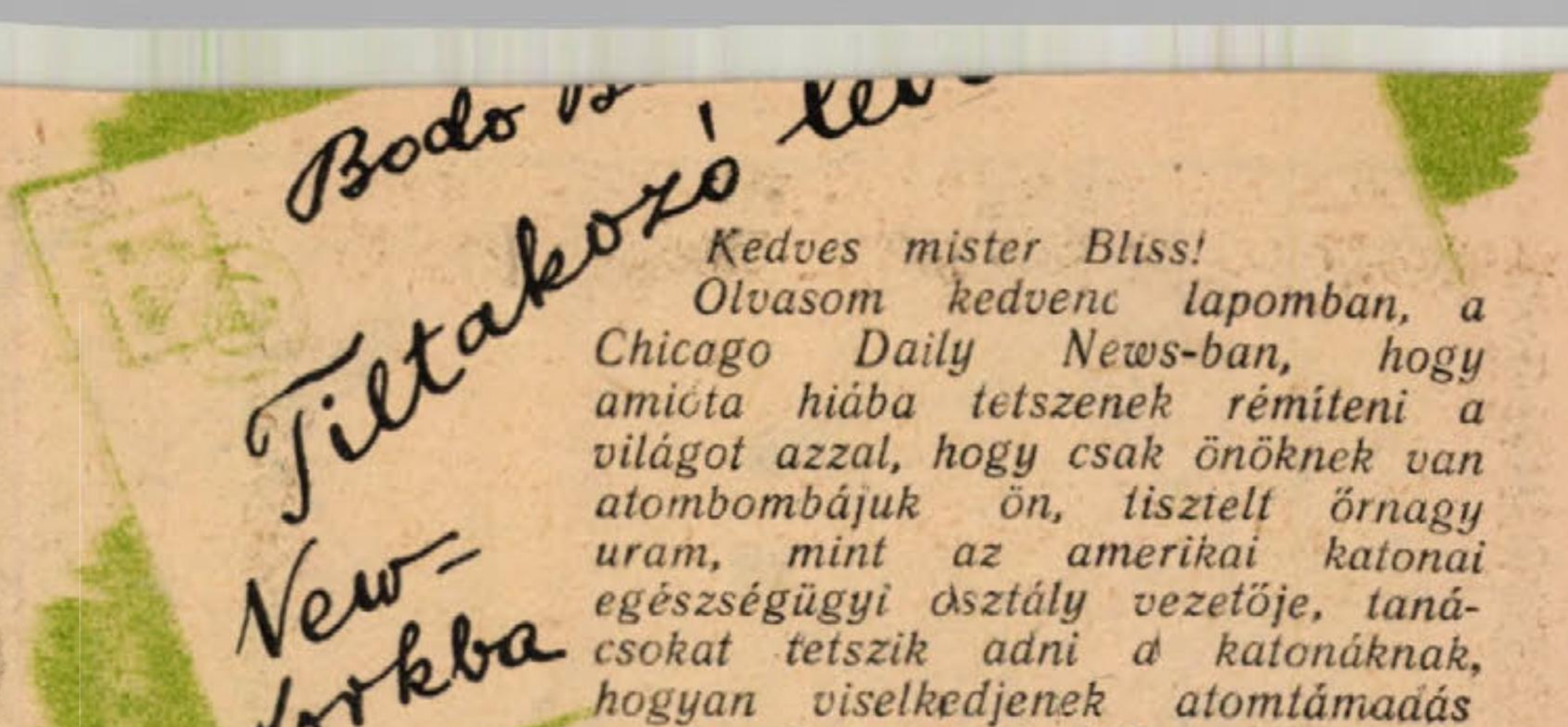

Kedves mister Bliss!

Olvasom kedvenc lapomban, a Chicago Daily News-ban, hogy amióta hiába tetszenek rémíteni a világot azzal, hogy csak önöknek van atombombájuk ön, tisztelt őrnagy uram, mint az amerikai katonai egészségügyi osztály vezetője, tanácsokat tetszik adni a katonáknak, hogyan viselkedjenek atomtámadás esetén. Azt tetszik többek közt ajánlani, hogy feküdjenek árokba, ami esetleg rendben is van, de, bár ön főszanitéc, mégsem mondja meg, hogy a katonák előtte, vagy utána feküdjenek árokba.

Nem is ezért zavarom tanácsadás közben, hanem azért, mivel a legfontosabb tanácsa az, hogy atomtámadás esetén a katonák viseljenek fehér nadrágot, mert az visszaveri a hősugárzást. Én, mint egyszerű, de félelem nélküli, mocsoktalan fehér nadrág ez ezen tisztelettel bár, de határozottan tiltakozom. Noha ön, nemjelöli meg pontosan, hogy vész esetén alsó, vagy felső fehérnadrágot akar bevonni az atomelhárításba, véleményem szerint erre a célra bármilyen, lehetőleg sötétszínű nadrág sokkal célravezetőbb, mint egy fehérszínű. Nem akarom bővebben indokolni ezt a véleményemet, de mégis meg kell annyit mondanom, hogy a fehér nadrágnak — az illető személytől függően — nemcsak az a tulajdonsága, hogy visszaveri a hősugárzást, hanem az is, hogy esetleges más sugárzásokkal szemben sokkal fogékonyabb, mint egy fekete nadrág, vagyis, hogy tudományosan fejezzem ki magam, az aggodalom annyira meglátszik rajta, mint az ön tanácsain. Elképzelésére bízom, hogy milyen lesz egy fehér nadrág, lett légyen alsó, vagy felső... szóval nincs értelme, hogy bennünket fehér nadrágokat bevonjon az elhárításba, már csak azért sem, mert esetleg olyan jelekkel szolgálhatunk az ellenség felé, amiből még a bennünket viselő katonák lelkiállapotát is megtudhatják, amennyiben megfogadják az ön tanácsát és az esetleges támadás előtt átöltözködnek. Volna egy jobb ötletem: tessék inkább elfogadni a Szovjetúnió ismételt javaslatát az atombomba betiltásáról, ami nemcsak a béke javára szolgálna, hanem a vezérőrnagy úr és katonai főnökeinek jelenlegi fehér nadrágját is megkímélné.

Teljes tisztelettel:
FEHÉR NYÁRI NADRÁG

Udvarias ember

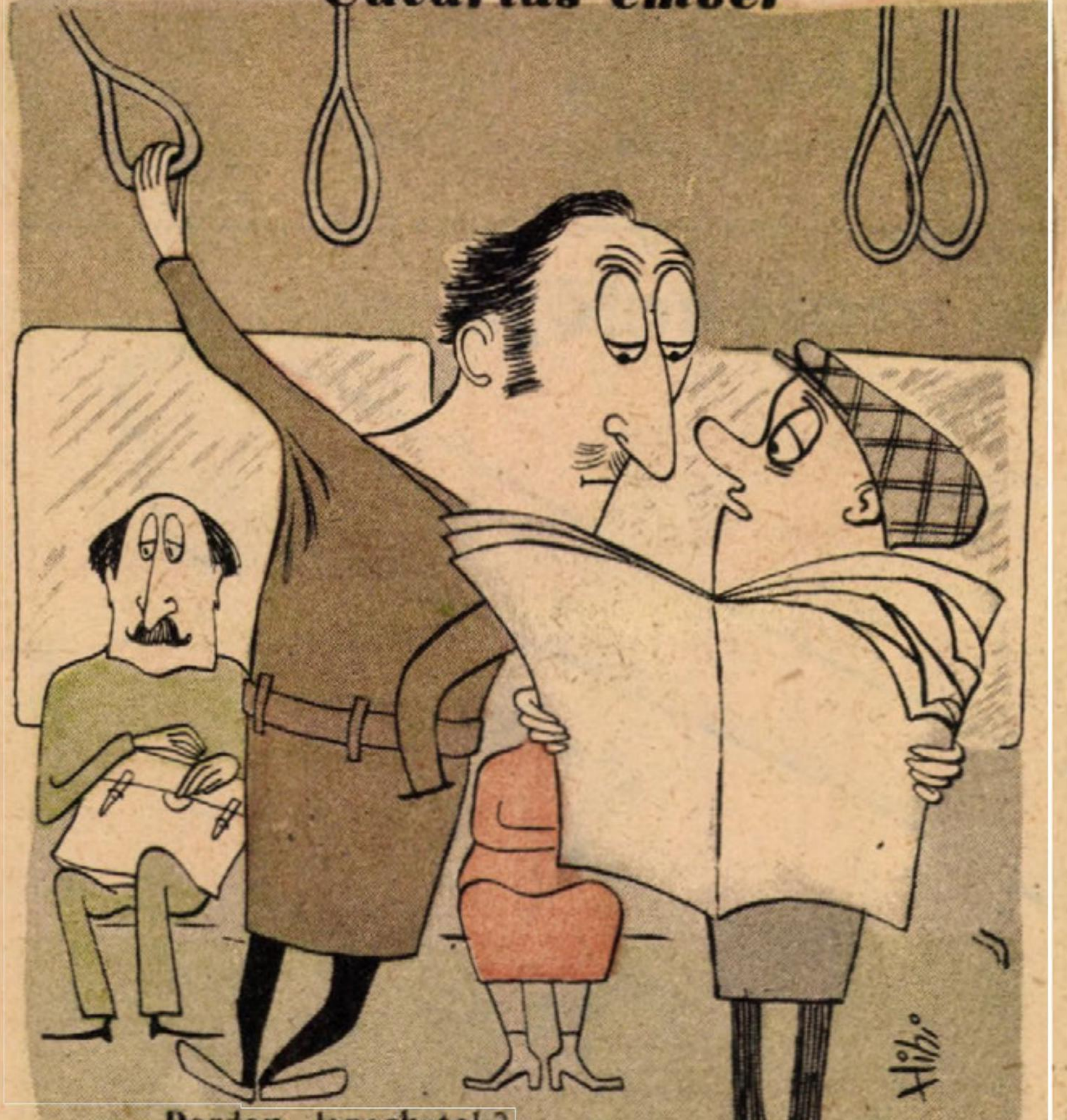

— Pardon, lapozhatok?

Fájdalmas megállapítás

A Marshall-kölcsön felhasználásának egyik amerikai ellenőre előadást tartott a bécsi építész-egyesületben. Így fejezte be beszédét:

— Ha tehát összevetjük az osztrák téglagyártás silány eredményét országuk lakosainak számával, fájdalommal kell megállapítanunk, hogy Ausztriában manapság csak két tégla esik minden fejre.

Hullámzó Balaton tetején . . .

A háborgó Balaton szabályos tengeri-betegséget is okozhat, nem hiába nevezzük „a magyar tenger"-nek. Fiatal szerelmespár hajózott át egy viharos őszvégi délutánon Siófoktól Füredre. Gyönyörű tarajos hullámok vágódtak neki zúgva a hajó orrának, s a költői hajlamú leány álmodozó szemmel, suttogva kérdezte:

— Mondd, Gézám, érted te a hullámok beszédét?

— Hogyne érteném, szivem...

— Mit mondanak?

— Most éppen a halászlét kérik vissza tőlem.

Csangkájsek az ENSz-ben

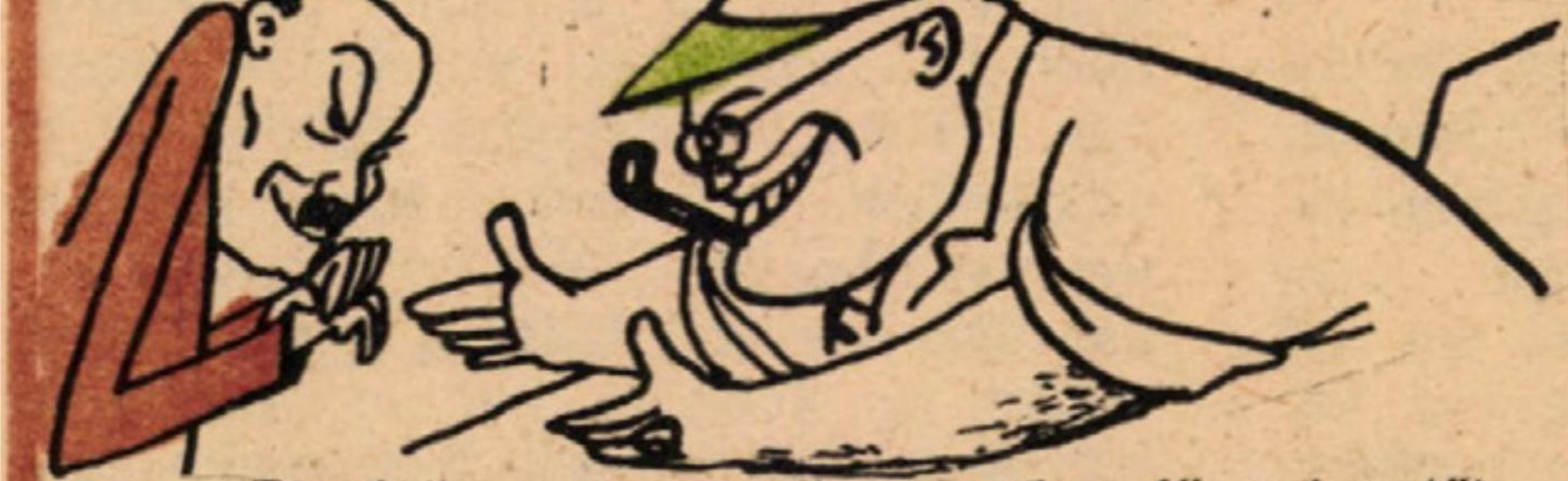

(Történik: egy amerikai napilap főszerkesztői szobájában.)

Csangkájsek: Ön a főszerkesztő?

Főszerkesztő. Stimmel. Ön pedig a főcsangkájsek, ha nem tévedek?

Csangkájsek: Stimmel.

Főszerkesztő. Aki nemrégen lógott meg Kantonból?

Csangkájsek: Stimmel.

Főszerkesztő: És magával vitte az államkasszát is, ha jól tudom?

Csangkájsek: Az nem stimmel. Már tudniillik az államkassza nem stimmel.

Főszerkesztő: És mivel lehetek szolgálatára, Csangkájsek úr?

Csangkájsek: A Csu-En-Laj távirata ügyében jöttem. Csun-En-Laj azt táviratozta, hogy én nem képviselem a kínaiakat.

Főszerkesztő: Ez nem volt tapintatos dolog a részéről.

Csangkájsek: Tovább megyek.

Főszerkesztő: Magamat ajánlom.

Csangkájsek: Tovább megyek: kijelentem, hogy egyszerűen tapintatlan dolog volt. A kínaiakat én képviselem!

Főszerkesztő: Nagyon helyes. Majd hozunk egy szép hűségnyilatkozatot.

Csangkájsek: Úgy van!

Főszerkesztő: De hogy fogják azt aláírni a kínaiak, akiket ön képvisel?

Csangkájsek: Ez is probléma? Odakint vár az előszobában mind a tíz...

Londoni almavásár

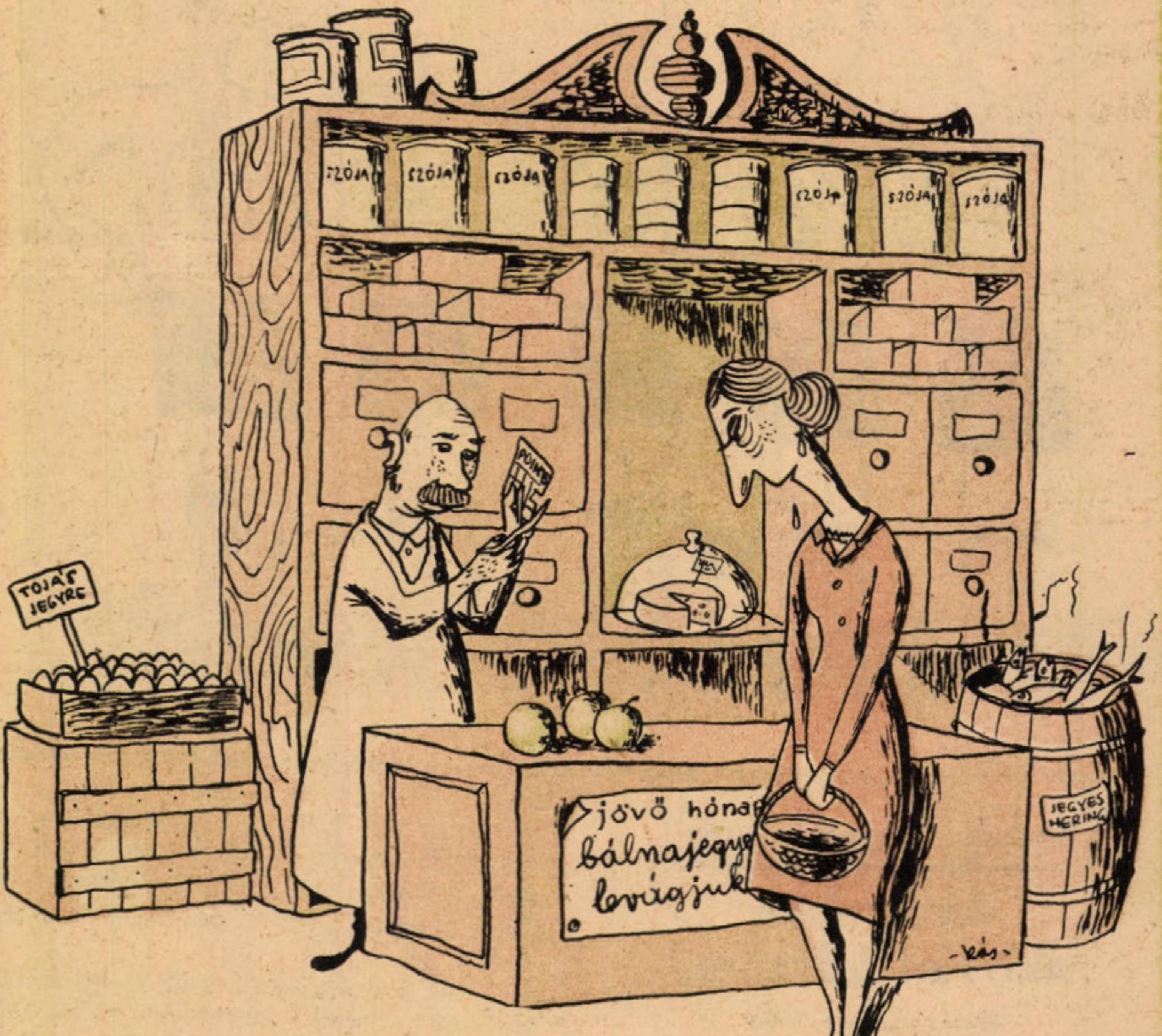

— Miért vág le a húsjegyemből is?
— Mert az almában két kukac is van.

SZIGORÚ GYÁM

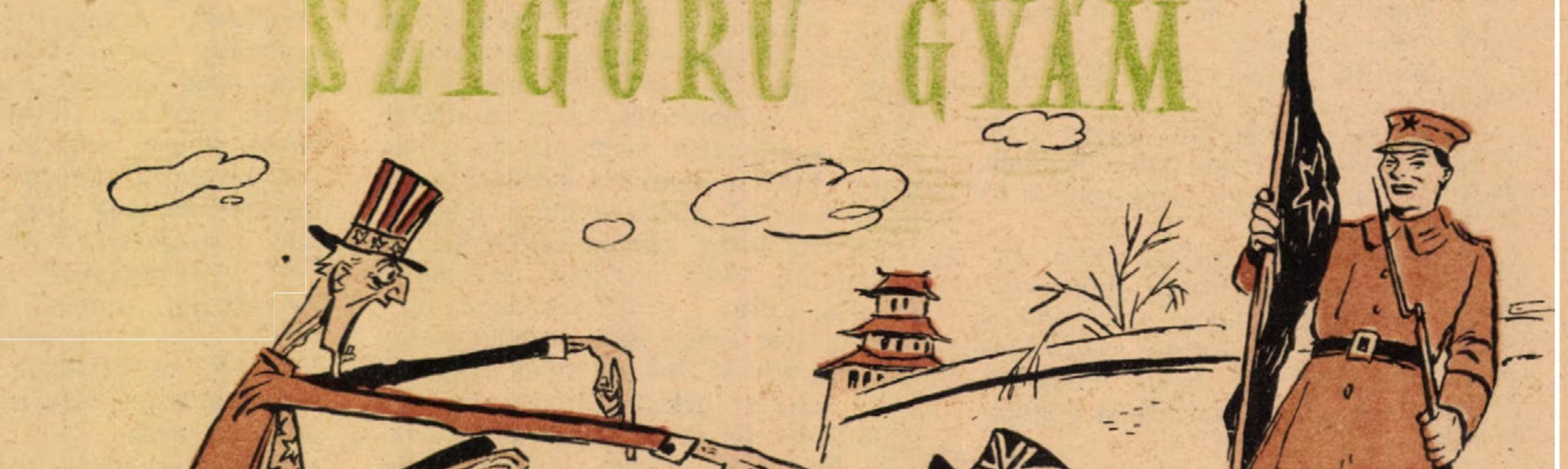

Uncle Sam: John, itt maradsz! Nix elismerés!

Az új nyugatnémet bélyeg

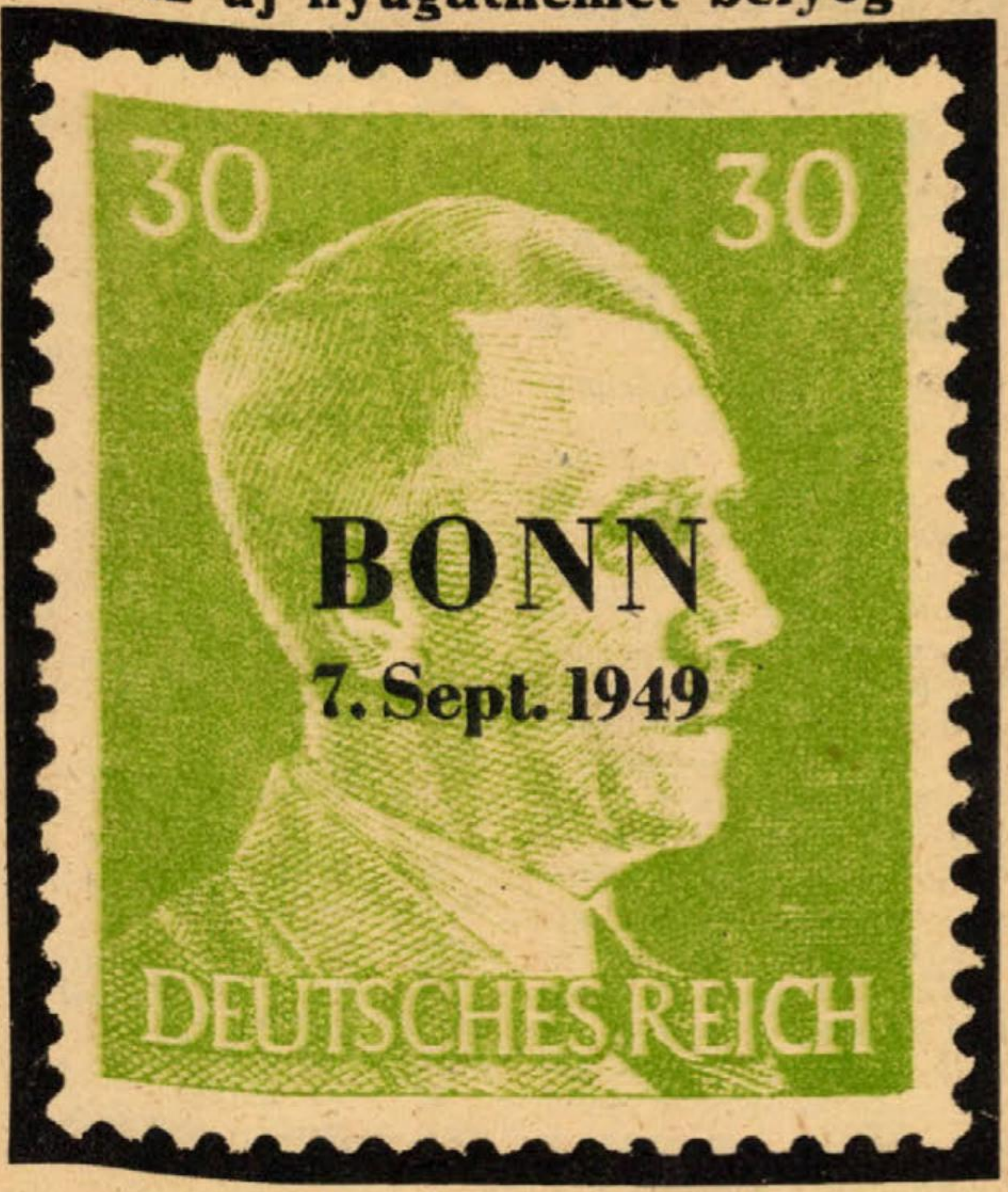

Ebadta kölykei

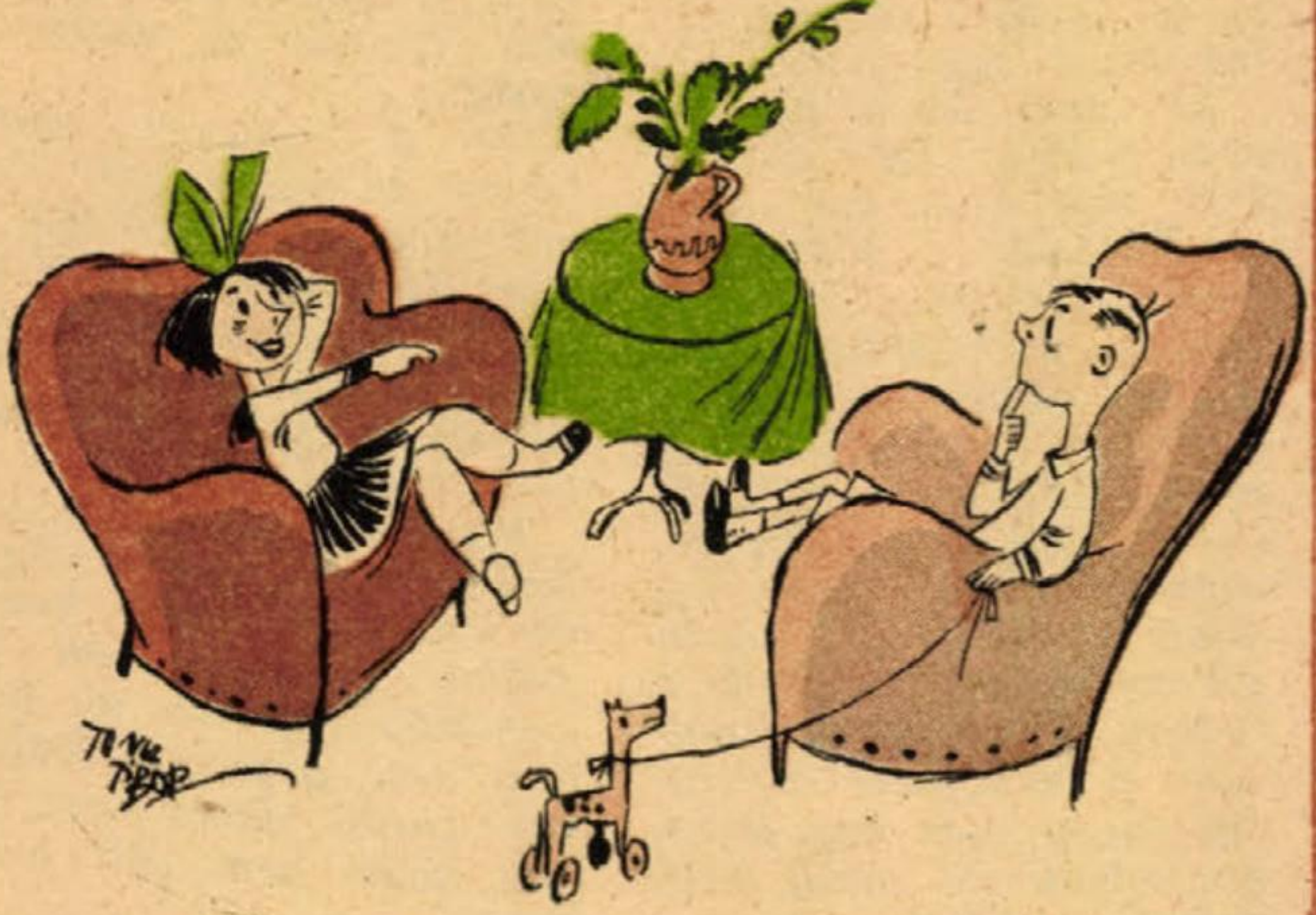

— Mondd Pisti, meg mernél engem csókolni?
— Persze. De mért csókolnálak meg? Nem vagy te nagynéném...

Művészeti gimnázium létesült

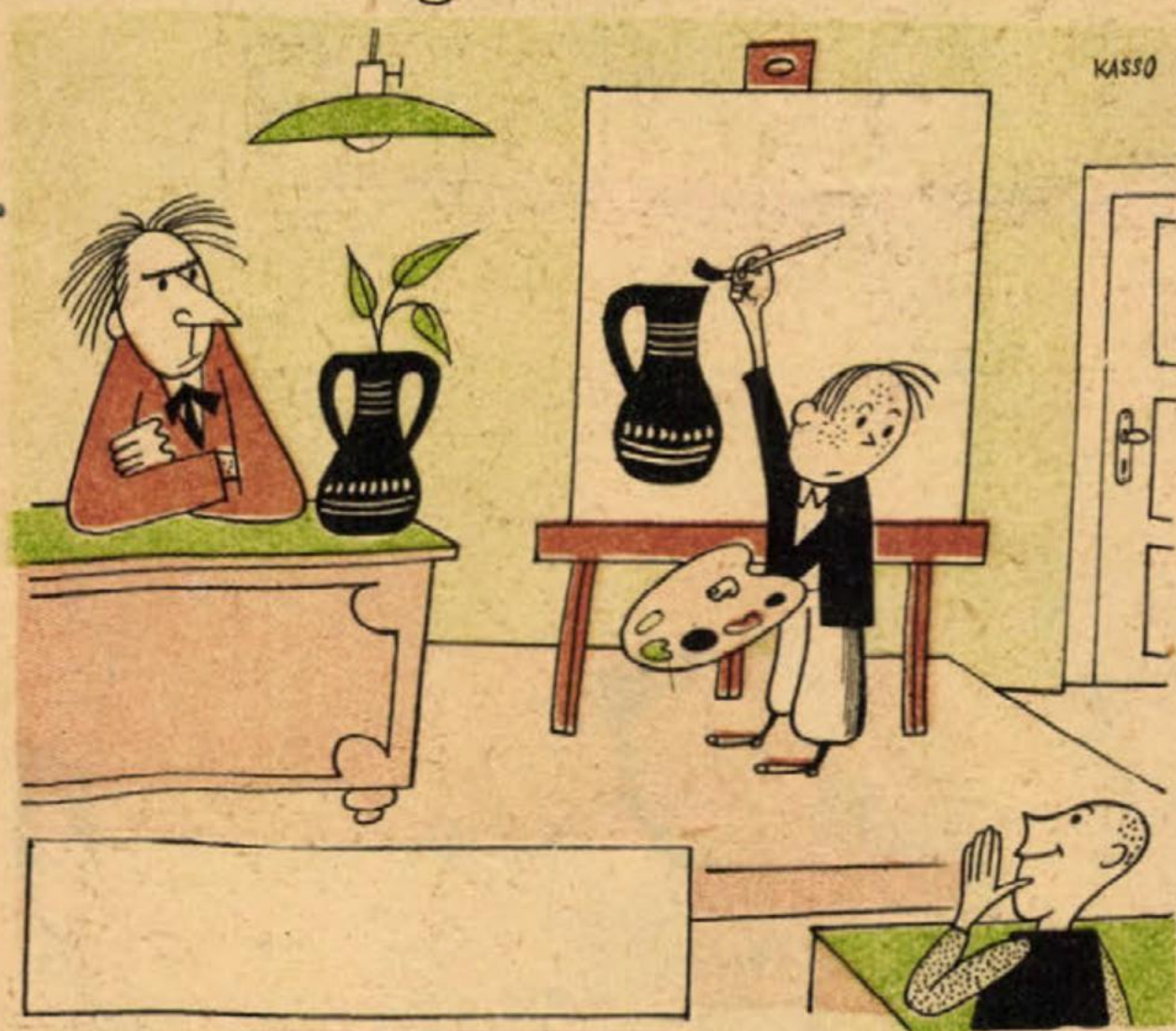

— Pregovác, súgjál!

A probléma megoldása

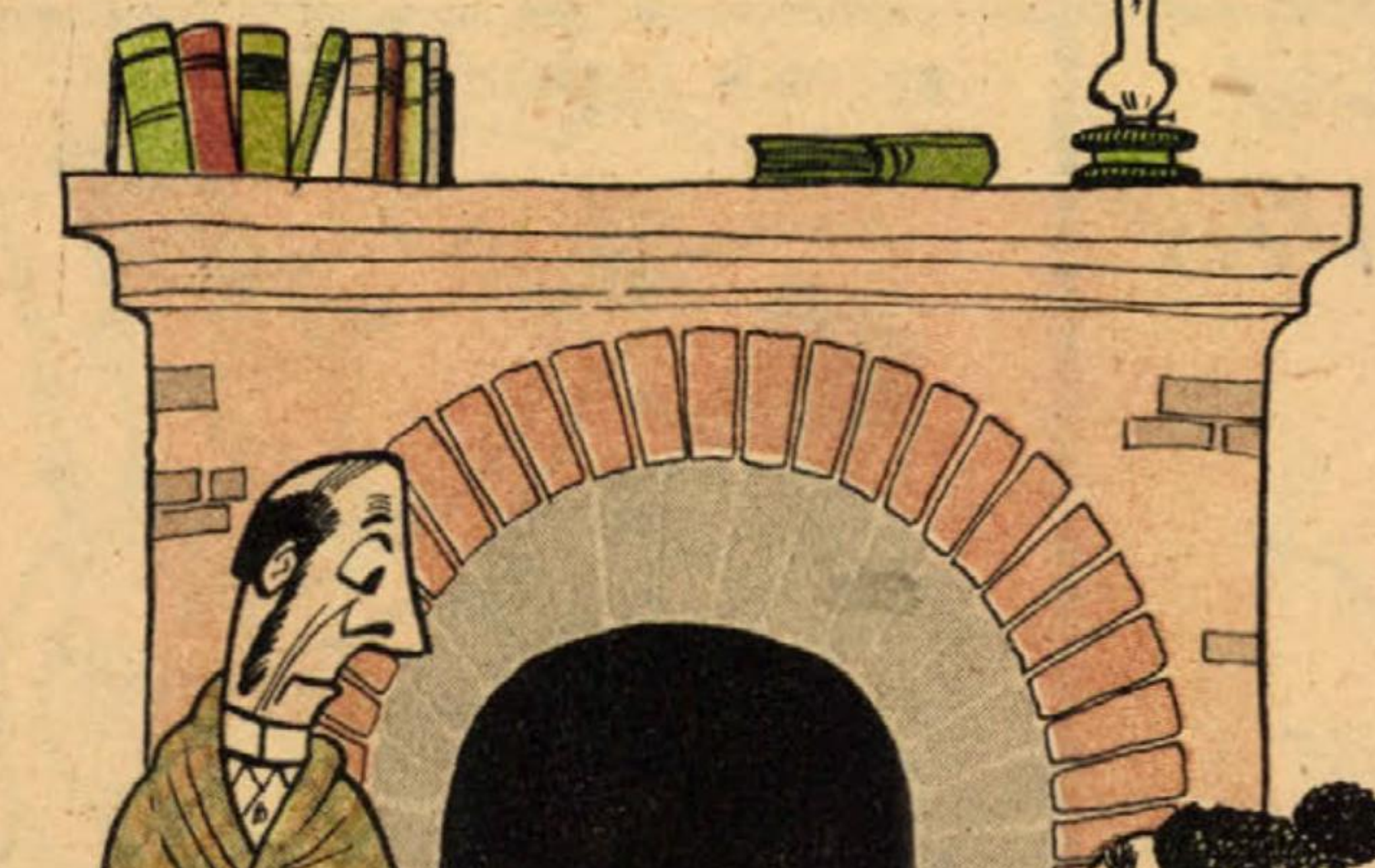

— Kifogyott a szenünk, Mr. Bevin.
— Amerikai szerződéseinkkel nyugodtan befűthet.

Kicsi, de erős!

16. számunkban közölt keresztrejtvényünk megfejtése a következő:

F L A N D R I A
I O N M Á R N A
R I T Z Z D R
E R A S M U S C
N E R E I D Á K
Z K L E I B E R
E R T É T A N U
 A I S T B
 C S O K O N A I
B I Z M U T U D
E N A R T U R O
H E R C Z O G

A helyes megfejtők közül a következők nyerték el kitűzött díjainkat:

50 forintot nyert: Kreskai Gyula úttörő, Nyiregyháza, Honvéd-u. 26.

1—1 dísztárgyat kapnak: Székely István, Madocsa, Tolna m. — Molnár Etelka, Szegvár, Rozmaring-u. 39. — Szurmai Sándor, Gyöngyös, Szt. Bertalan-u. 10. — Németh Mária, Bpest, Katona József-u. 14. — Goldman Irén, Szentes, Árpád-u. 2.

¼ évig kapják a Ludas Matyit: Drávai József honvéd, Zalaegerszeg. — Pleszkán Frigyes, Bp., IV., Magyar-u. 46. — Dr. Balogh Sándor, Nyiracsád. — Maróti József, Alag, Rákóczi-út 46.

A nyertesek díjait postán küldjük el. Itt említjük meg, hogy jövőheti számunkban új pályázati rejtvényt közlünk.

Mozgókabarénk

mult héten a Fonóipar dolgozói előtt kezdte meg őszi szezonját. A „premier" az üzem munkásainak zajos tapsai között folyt le. A sikerből oroszlánrész jutott a Nemzeti Színház művészeinek: Somogyi Erzsinek, Peti Sándornak és Pásztor Jánosnak. Lantos Olivér énekszámát és rajzolóink produkcióját is tapsvihar jutalmazta. Kabarénk ezen a héten, pénteken délután fél 5-kor a Láng-gépgyár dolgozóinak tart előadást. Előadásainkon belépődíj nincs.

Amiben a férfi még mindig fölényben van

A nő és a férfi egyenjogúságáról beszélgetett egy leány és egy fiú.

— Hiába minden egyenjogúsítás, — mosolygott a fiú. — Maguk mindaddig nem lehetnek egyenjogúak velünk, amíg a férfiak indítványozzák a házasságot a leánykéréssel.

— Igaza van, — mosolygott a lány is, — a leánykérés fölényt biztosít maguknak. Én csak akkor adhatok kosarat magának, ha megkér... maga viszont akkor kaphat kosarat tőlem, amikor magának jólesik...

Ludas Matyi

Felelős szerkesztő:
GÁDOR BÉLA
Szerkesztő:
TABI LÁSZLÓ

Lapkiadótulajdonos:
SZABADSÁG
lapkiadóvállalat.
Szerkesztőség: Honvéd-utca 10. Tel.: 127—750 és 128—031. Kiadóhivatal: Budapest, József-körút 5. Tel.. 139—150 és 138—382.

Nyomatott a
Budapesti
Szikra Nyomda NV.
offset-körforgógépein.
V., Honvéd-u. 10.
Felelős nyomdavezető:
Radnóti Károly.

Majd csak lesz valahogy

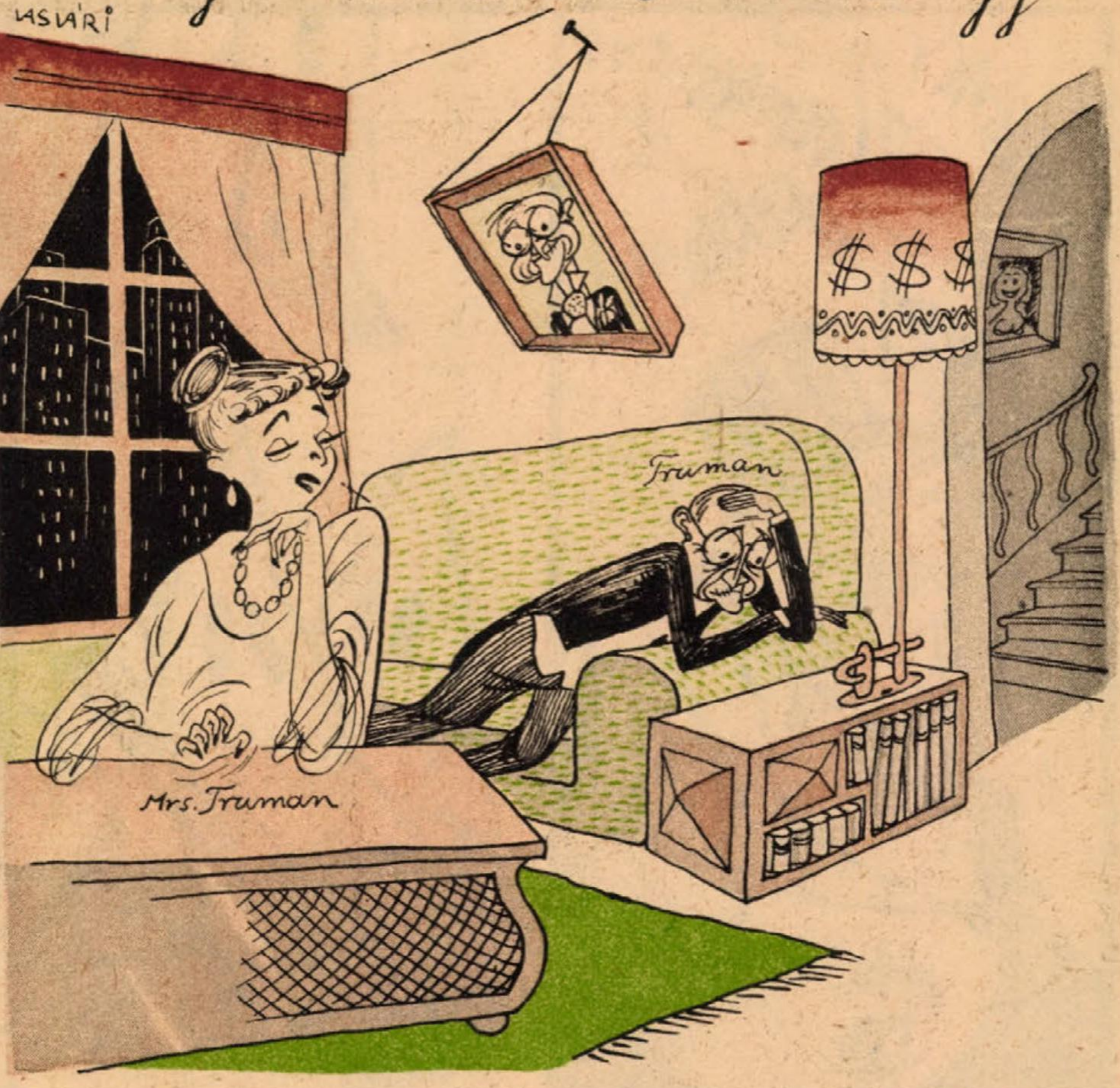

— Sose búsulj, Harrykám, azért, ha béke marad, akkor is megélünk majd valahogyan...

Mozitérképek kerülnek forgalomba

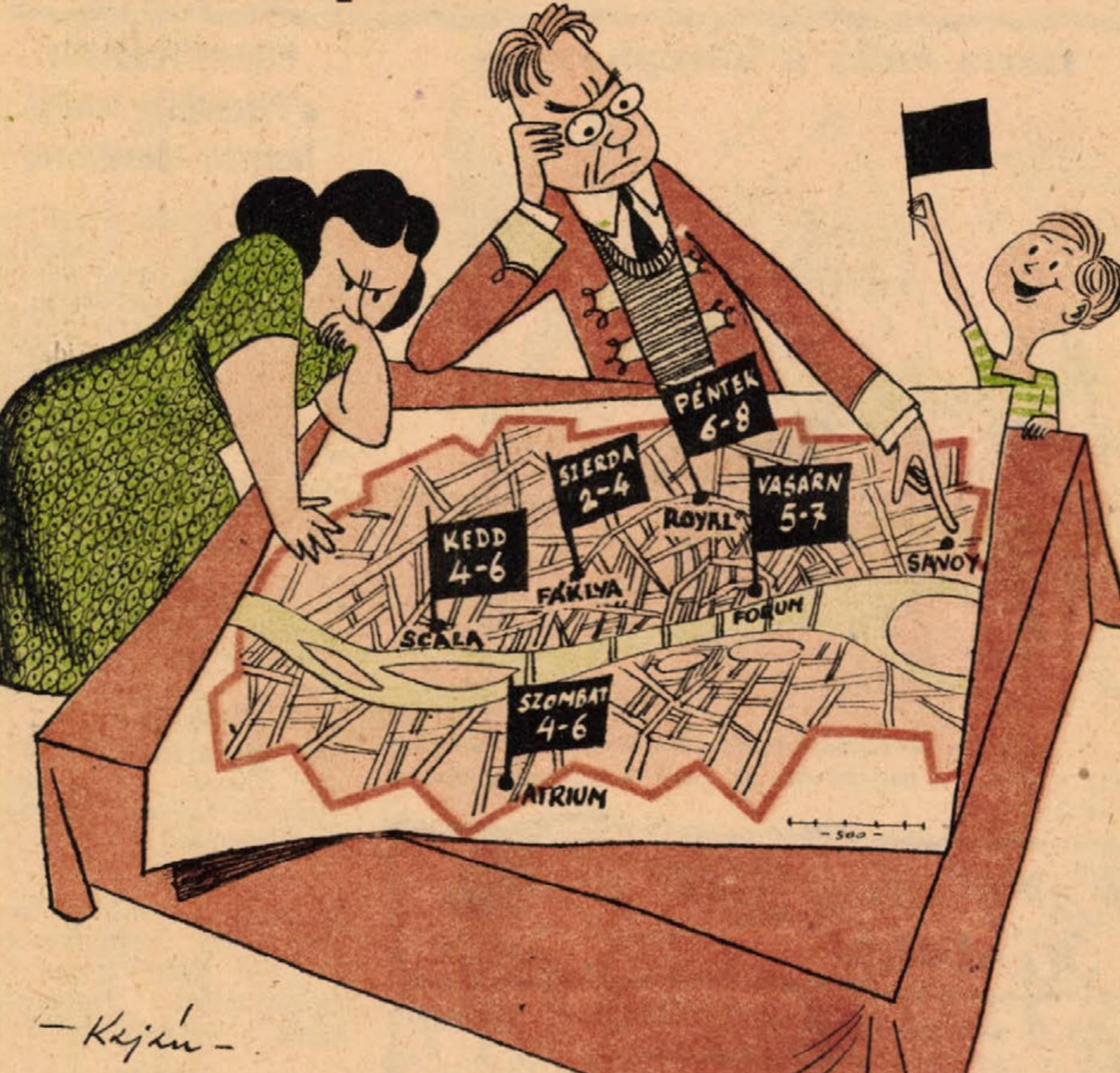

— Holnap pontban fél négykor áttörünk a Kálvin-téren, megközelítjük a Savoy-mozit és elfoglaljuk a zsöllye 5-ik sort!

„Halbölcsőde" alakult Marosvízen

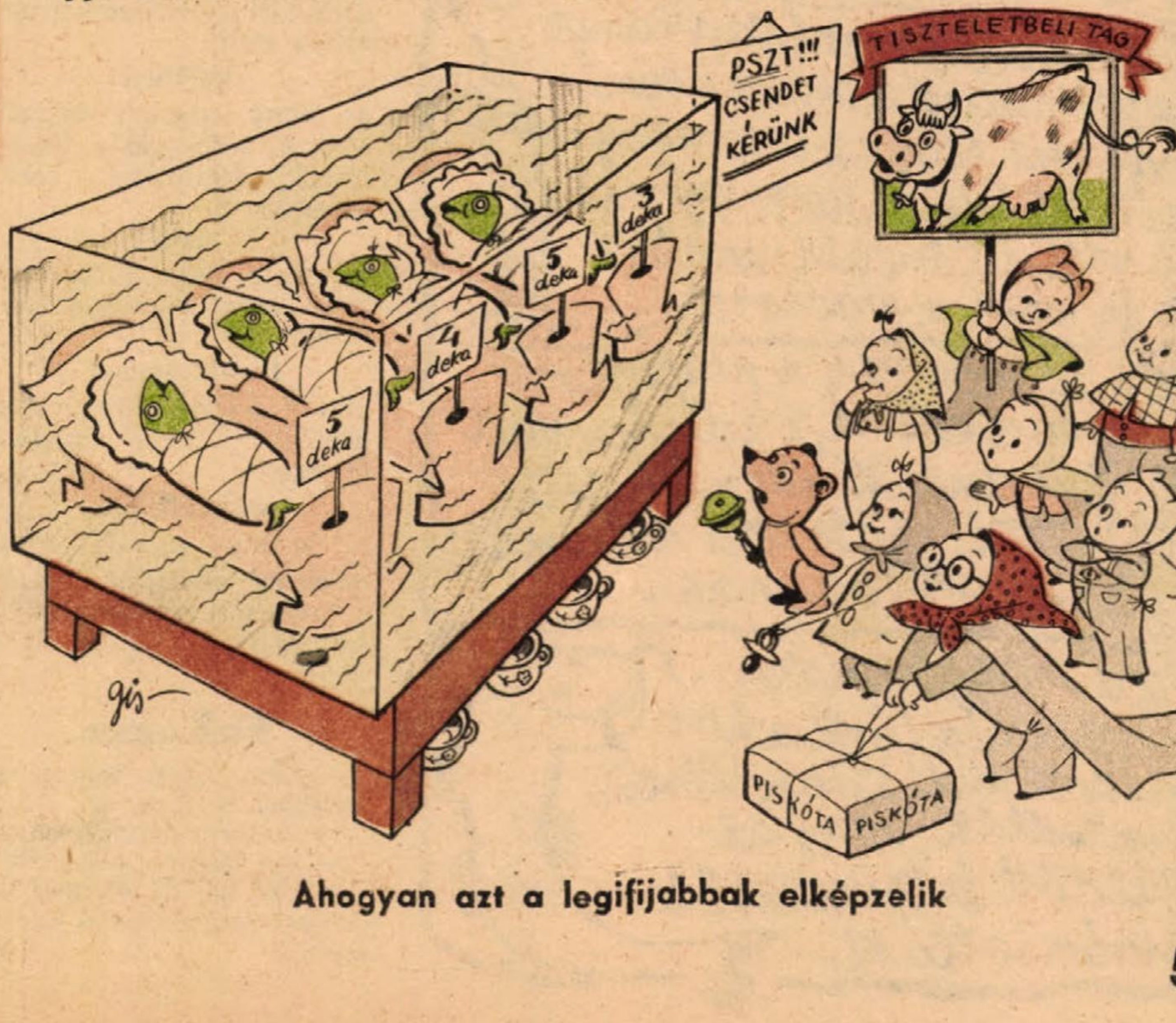

Ahogyan azt a legifjabbak elképzelik

Szavak és TETTEK

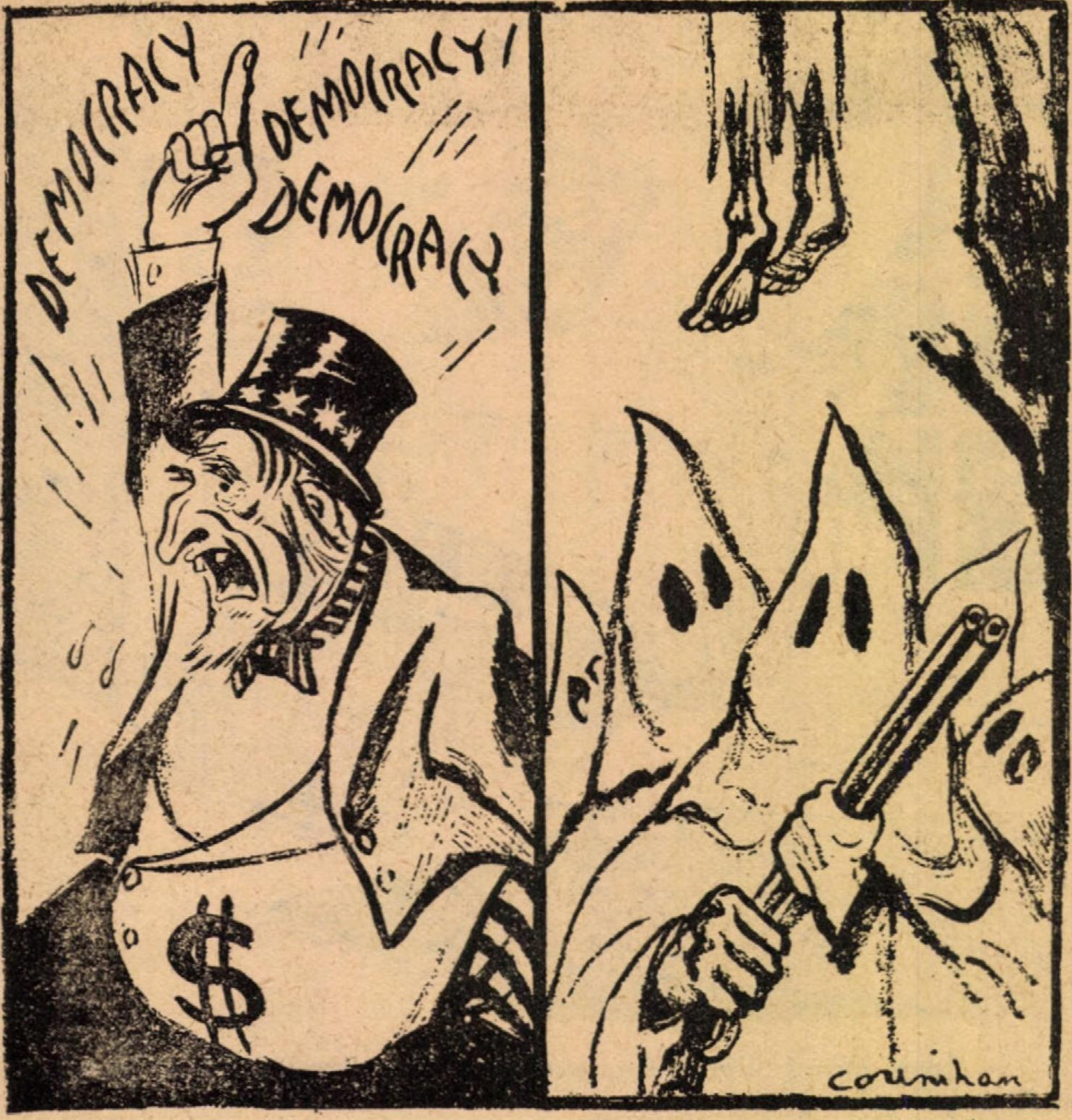

Az ENSz-ben ... ... és otthon

Counihan ausztráliai művész rajza a Ludas Matyi számára.

Az a két krajcár

Írta: Szép Ernő

Aki fiatal, talán sohse is hallotta, hogy a főváros hídjain két krajcárt kellett fizetni, aki átalment Pestről Budára. Ez a hídpénz kezdődött 1849-ben, mikor a Lánchidat megnyitották és tartott 1918 őszéig, akkor törölte el a hiapénzt a forradalom.

Volt nekem egy emlékezetes kis esetem azzal a hídpénzzel.

Tizennyolc tavaszt láttam, sajnos ugyanannyi telet is, mikor cudarul fáztam estétől reggelig: másodmagammal, másik szegény diákgyerekkel laktam a Tabánban pici hónapos szobában; fűtést persze nem kaptunk, éjszaka ha aludtunk, úgy csengett a fogunk a hidegtől, hogy arra sokszor felébredtünk.

Az utolsó gimnáziumi osztályt szolgáltam Budán. Délután a pesti oldalon mint korrepetitor működtem két családnál. Mikor a gyerekekkel végeztem, becsücsültem egy kávémérésbe, ott kiskávét fogyasztottam és melegedtem és olvastam a lapokat estig. És volt egy végzetes szenvedélyem, a billiárd. Abban a kávémérésben is állott egy ócska billiárdasztal. Partner mindig került a vendégek közt, és ha volt a zsebemben a kávéra valón kívül 15—20 krajcár, hogy fizethessem a billiárdot, amennyiben én leszek a vesztes, hát én is kiállottam mérkőzni valakivel.

Egy ilyen téli este, mikor az egész vagyonomat elvitte a billiárd, bánatosan kocogtam a Lánchíd felé. Csak a híd előtt eszméltem rá, hogy egyetlen-egy krajcárom sincsen.

Igaz, nem is mondtam még: a hídfőnek a kicsi fülkéjében ott ül a vámos, az elé kellett letenni a két krajcárt, adott az embernek egy négyszögletes bádog bilétát, azt a budai hiafőnél be kellett dobni egy nagy bádogládába. Ott is ült egy vámos, az vigyázott, hogy bedobja-é mindenki a bilétát. Hallottam már dicsekedni suhancokat, hogy kerülik el a biléta megváltását. Úgy, hogy hárman-négyen is állanak egyszerre oda a vámos elé, elcsúsznak azok háta mögött, végigmennek a hídon és ugyanúgy lopakodnak el a budai hídfőnél a vámőr szeme elől, ha ott is több személy halad közel egymáshoz.

Jól van, én is így fogom csinálni. Igen ám, de késő este van, alig látni már valakit a hídon átmenni. Állottam, vártam, egyszer csak észreveszem, hogy a vámos kezében ott a Friss Uiság, eltakarja a képit. Hopp, elsétáltam előtte lábujjhegyen. És végigsétáltam a hídon. A budai hídfőnél is csuda szerencsém volt: alszik a vámőr. Előkelően elvonultam a bádogláda mellett. De éppen csak egy lépéssel voltam túl rajta, megszólal a vámőr:

— Hé, fiatalúr, tessék a bilétát belelökni!

— Beleloktem — mondom.

— Dehogy lökte, akkor nem ébredtem vóna fel. Úgy alszok kérem, hogy azért mindent hallok. Ha a lépést hallom, a biléta zörgésit meg nem hallom, akkor azt nem lökték belé. Arra én mindétig felébredek.

— Jaj, tessék megbocsátani, beleesett a bilétám a Dunába.

(Tényleg előfordult, hogy az ember le találta a bilétát ejteni, s az a gyalogjáró szélin húzódó nyílásba pottyant.)

Azt mondja a vámos:

— Ha a Dunába esett vóna, maga mingyár azt mondta vóna. Csak ne tessék füllenteni.

El nem szaladhattam, három lépésre ott állott a hídfőnél a rendőr.

Mi lesz velem, ki fognak csapni a gimnáziumból.

Az az idős, vastag vámos úgy ült a fülkében, mint a Deák Ferenc-szobor. Néztem rá megsemmisülve.

De ő nemcsak olyan testes, de olyan bölcs is volt mint Deák Ferenc:

— Na menjen fiatalúr, most az egyszer eleresztem. Hanem másszor ne csináljon ilyet, vigyázzon a becsületre.

Vigyáztam is: legközelebb mikor megint egy vas nélkül kellett hazamenni Budára, nem a Lánchídon keltem át, hanem azon a messzi összekötő vasúti hídon, azon az egy hídon nem volt hídpénz.

Tiszta ruha a középkorban

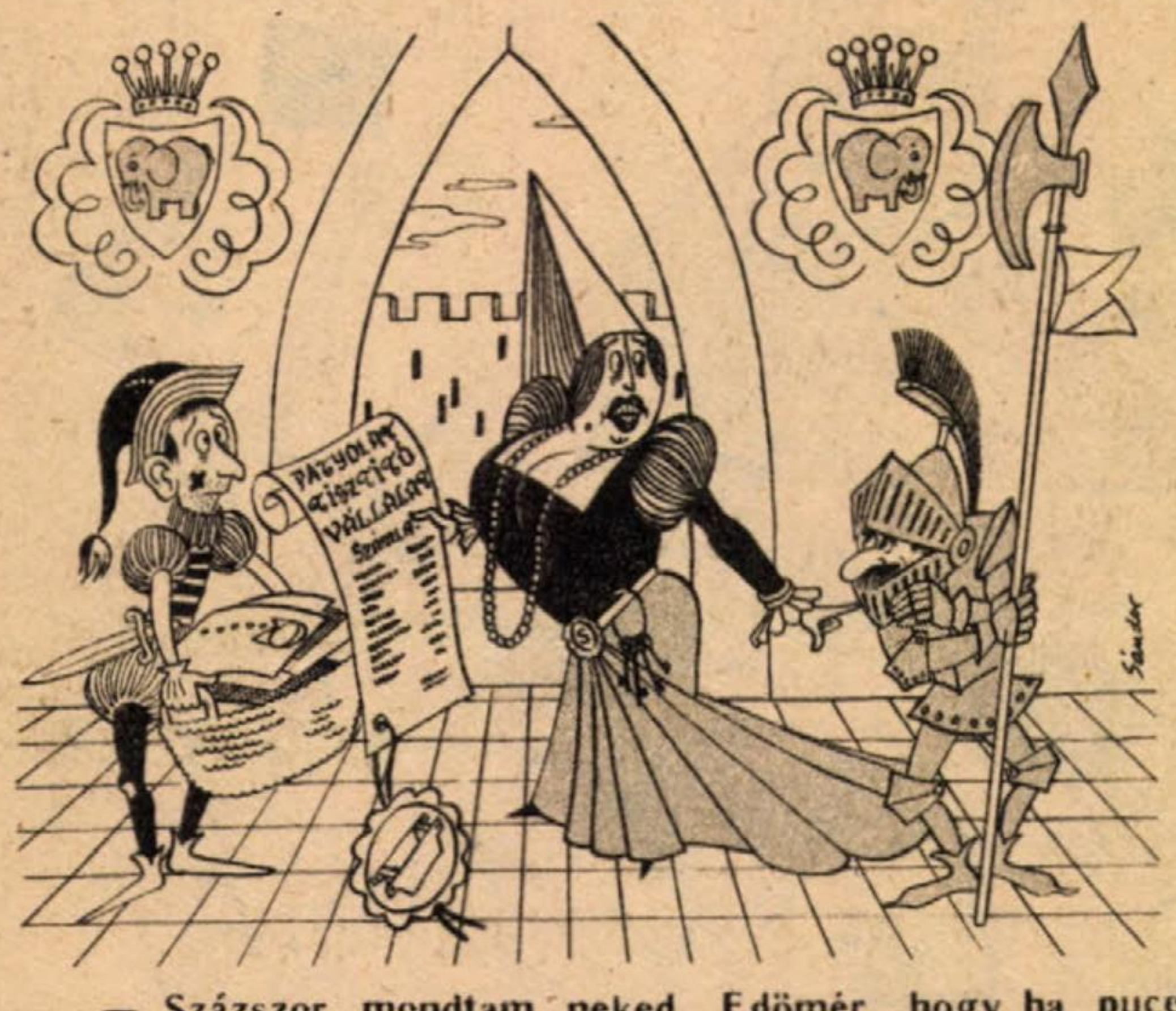

— Százszor mondtam neked, Edömér, hogy ha pucerájba küldjük a mosnivalót, ne rakd a páncélingeidet a kilósruha közé.

Hiteles tudósítás a Piccadillyn lefolyt fasiszta tüntetésről

Miként a lapok megírták, Londonban a Piccadillyn felvonultak Oswald Mosley fasisztái és a közismert Horst-Wessel dal hangjai mellett tüntettek a demokrácia ellen. A tüntetők heten voltak. A lapok azt is megírták, hogy Bevinék rendőrsége ölbetett kezekkel nézte végig a tüntetést. Sir Jackson Puff, a Scotland Yard főfelügyelője az esettel kapcsolatban a következő helyreigazító nyilatkozatot küldte be lapunkhoz.

Valótlan

az, hogy a londoni rendőrség ölbetett kézzel nézte végig a fasiszta tüntetést, ezzel szemben

való

az, hogy a rendőrök szabályszerűen nadrágvarráshoz tett kézzel feszes vigyázzállásban hallgatták végig a Horst-Wessel dalt.

Valótlan

az, hogy a rendőrség semmiféle intézkedést nem foganatosított, ezzel szemben

való

az, hogy a londoni rendőrség több intézkedést foganatosított sokévtizedes fennállása alatt.

Valótlan

az, hogy egyetlen embert sem állítottak elő a tüntetésből kifolyólag, ezzel szemben

való

az, hogy noha a tüntetők heten voltak csupán, a rendőrség

tizenöt embert

állított elő, akik fejcsóválva nézték a fasiszta tüntetést és ezzel

megcsúfolták

azt az angol szabályt, hogy

mindenki szabadon nyilváníthatja véleményét,

ha fasiszta.

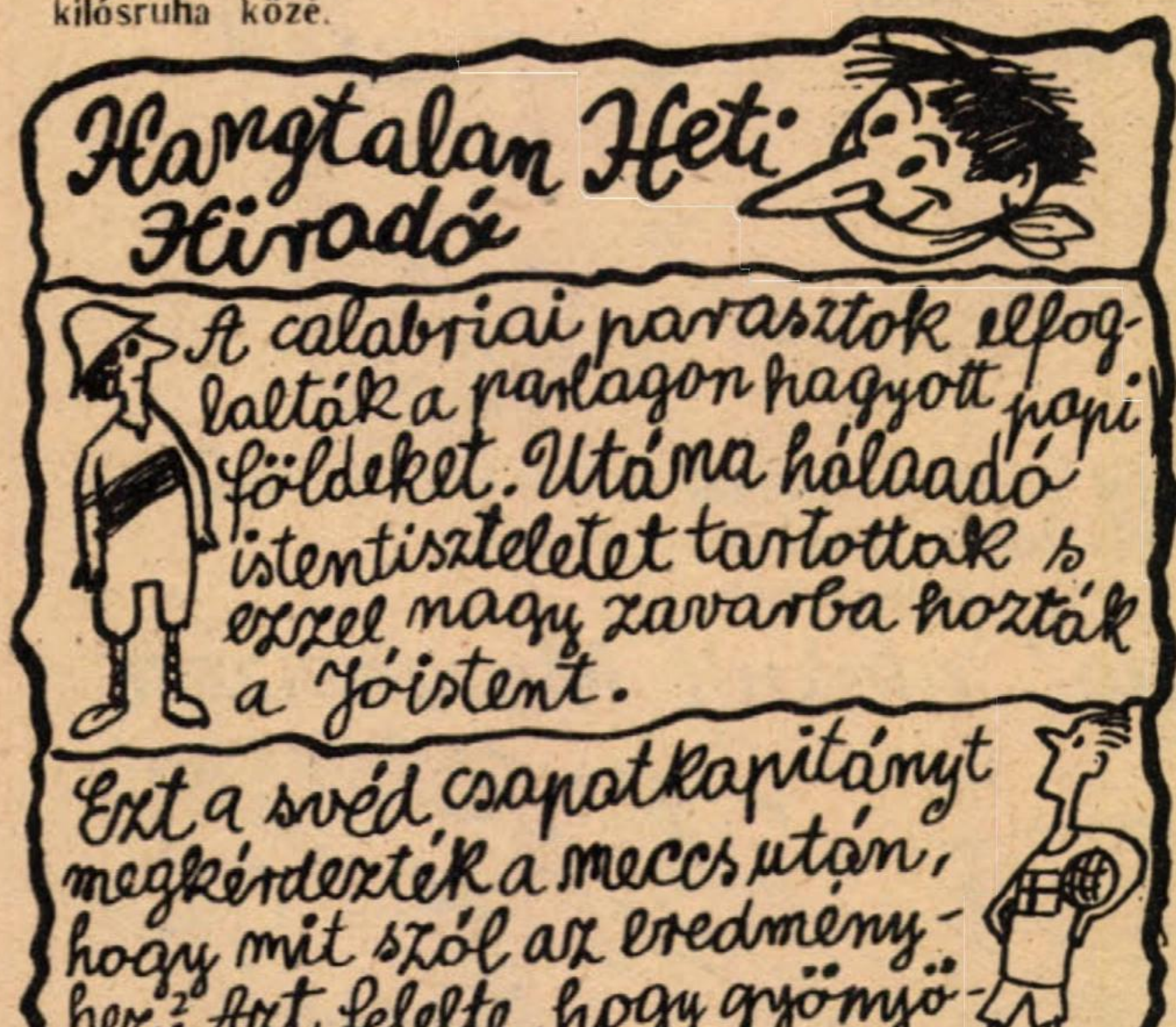

Hangtalan Heti Híradó

A calabriai parasztok elfoglalták a parlagon hagyott papi földeket. Utána hálaadó istentiszteletet tartottak s ezzel nagy zavarba hozták a Jóistent.

Ezt a svéd csapatkapitányt megkérdezték a meccs után, hogy mit szól az eredményhez? Azt felelte, hogy gyönyörű volt a Lánchíd-avatás és jó volt a vacsora.

Bőven van a piacokon vadkacsa, vadliba, vaddisznó. Mindenki örül neki, csak ez a vadmarha nem.

Ez a nagybajuszú harcsa résztvett a horgászok pesti közgyűlésén. Nem tudták, hogy kiküldött és tévedésből kirántották.

Fokozás

— Mit látott tegnap a moziban, Kucsera úr?

— A Négy találkozást.

— Az Három találkozás!

— Na ja, de én még a menyasszonyommal is találkoztam.

Uj rövidhullámú adóállomás Budapesten

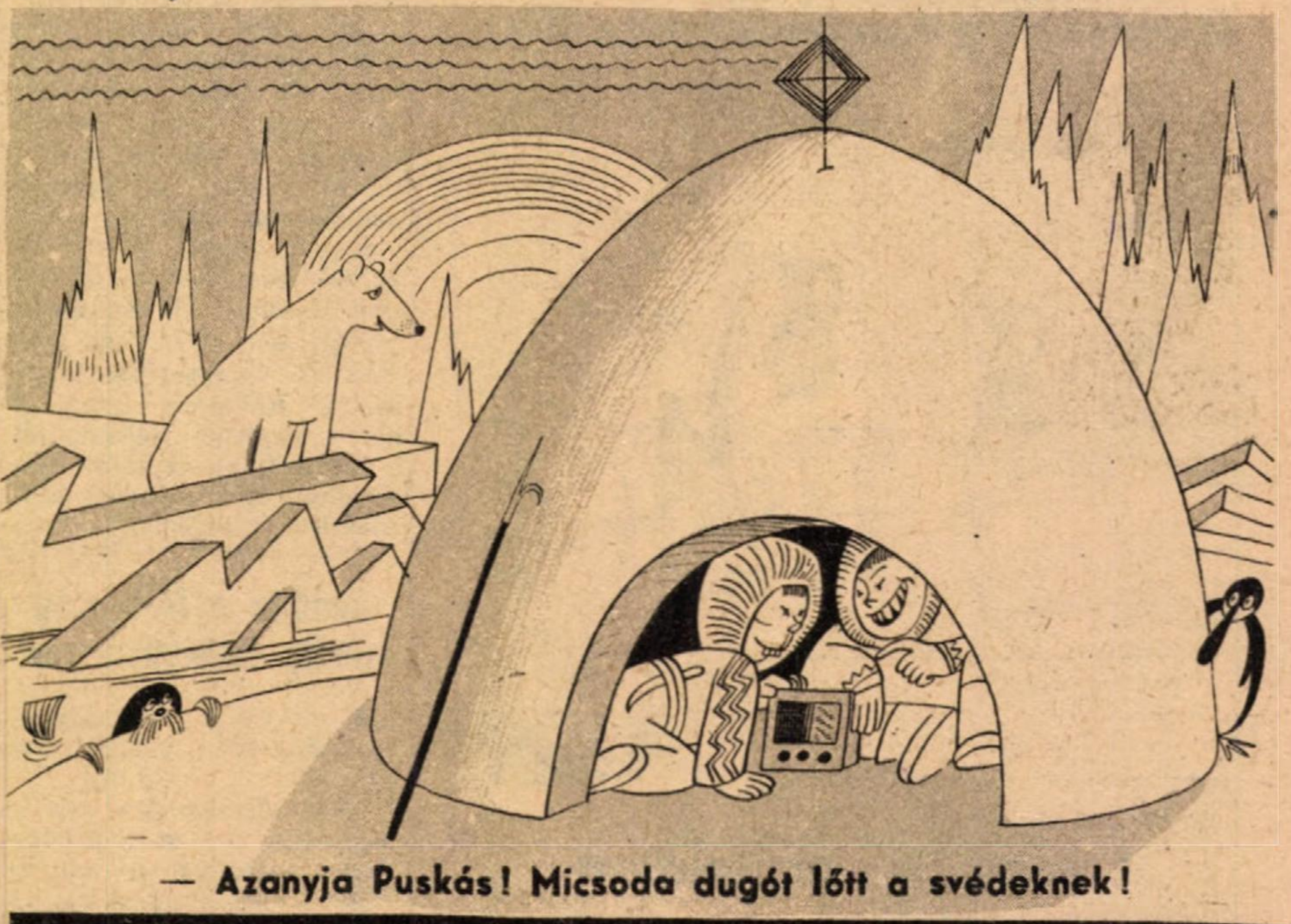

— Azanyja Puskás! Micsoda dugót lőtt a svédeknek!

Hadijelentés a kínai frontról

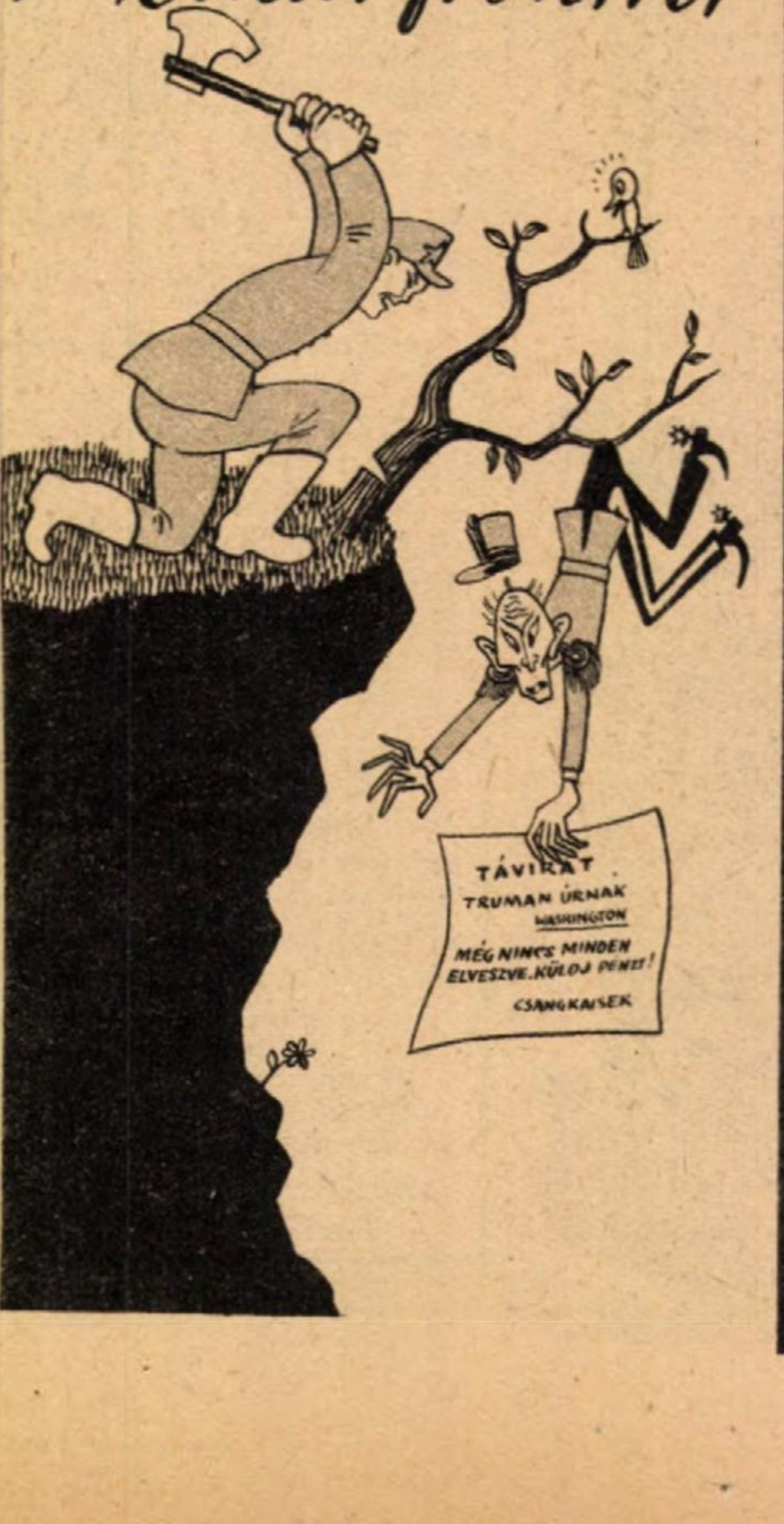

Osztrák határőrök dala

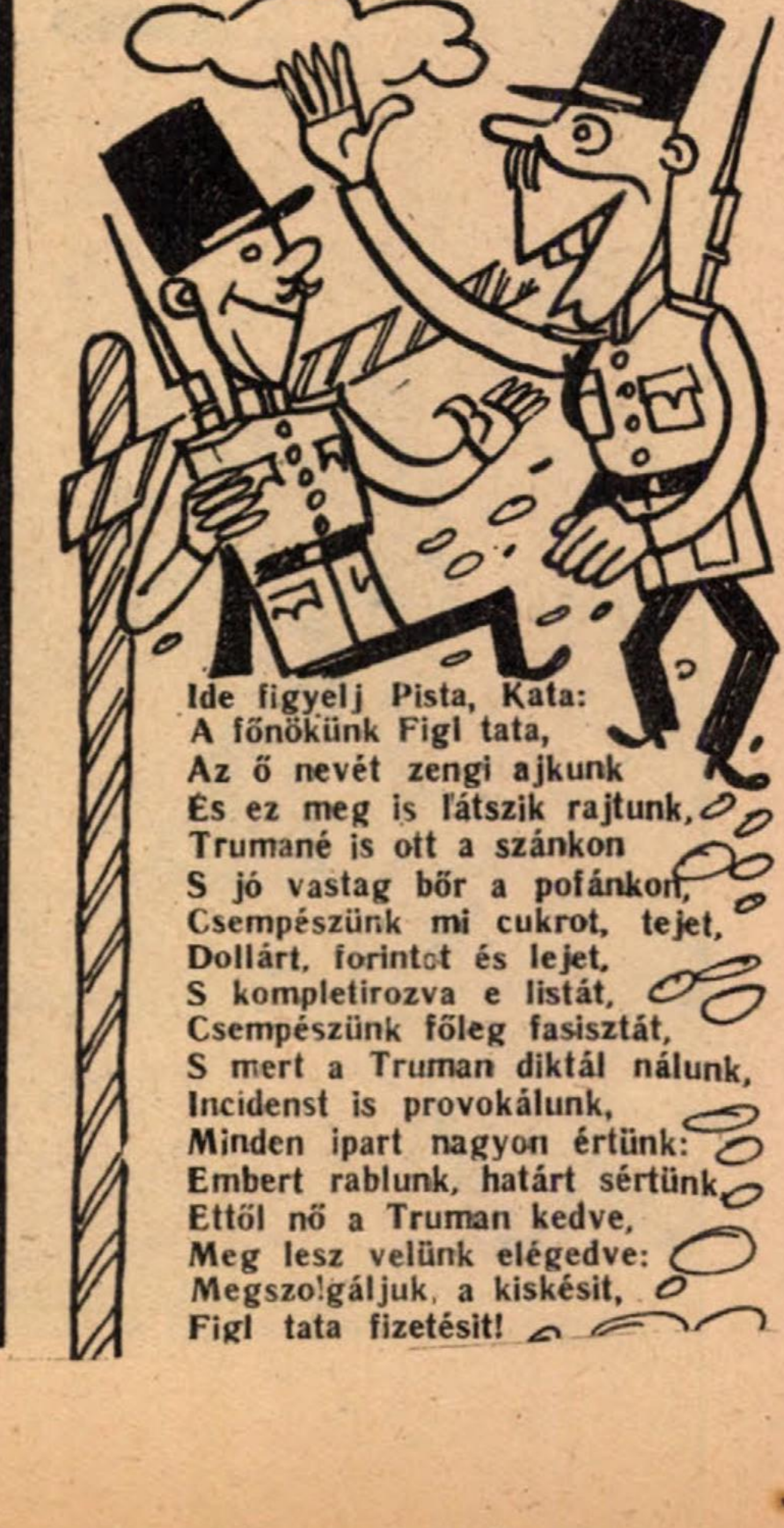

Ide figyelj Pista, Kata:
A főnökünk Figl tata,
Az ő nevét zengi ajkunk
És ez meg is látszik rajtunk,
Trumané is ott a szánkon
S jó vastag bőr a pofánkon,
Csempészünk mi cukrot, tejet,
Dollárt, forintot és lejet,
S kompletirozva e listát,
Csempészünk főleg fasisztát,
S mert a Truman diktál nálunk,
Incidenst is provokálunk,
Minden ipart nagyon értünk:
Embert rablunk, határt sértünk,
Ettől nő a Truman kedve,
Meg lesz velünk elégedve:
Megszolgáljuk, a kiskésit,
Figl tata fizetésit!

Üzemek humora

Nem mindenki tudná utánacsinálni

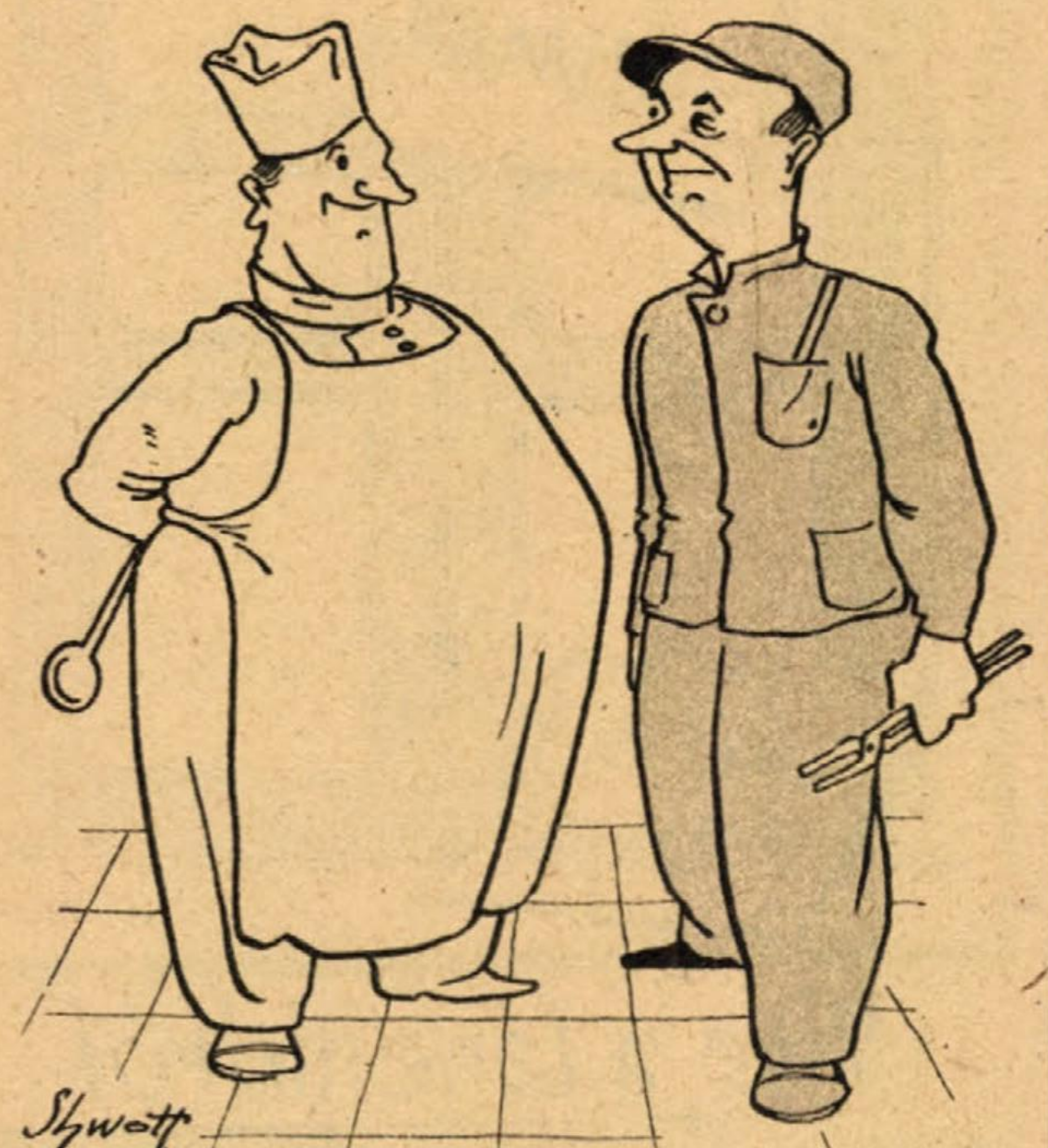

Édesipari munkás: Nálam a selejt nem probléma, öregem. Én egyszerűen megeszem a selejtet.

Bürokrácia

avagy

Aminek nem szabadna lennie

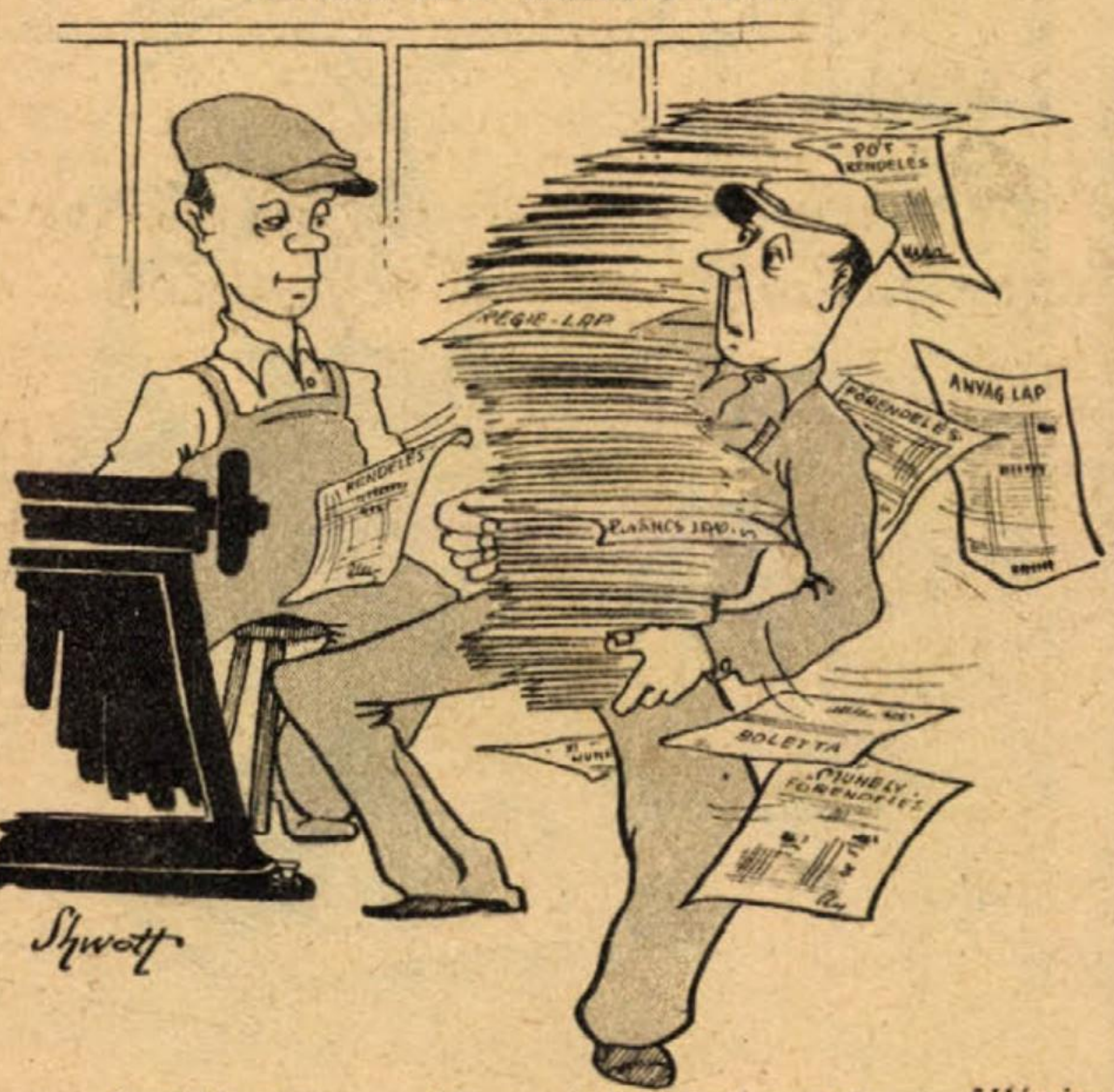

— Szaktársam, meddig várjak még arra a félórás munkára?

— Mindjárt elkezdem, csak összeszedem hozzá a szükséges papírokat.

Éberség!

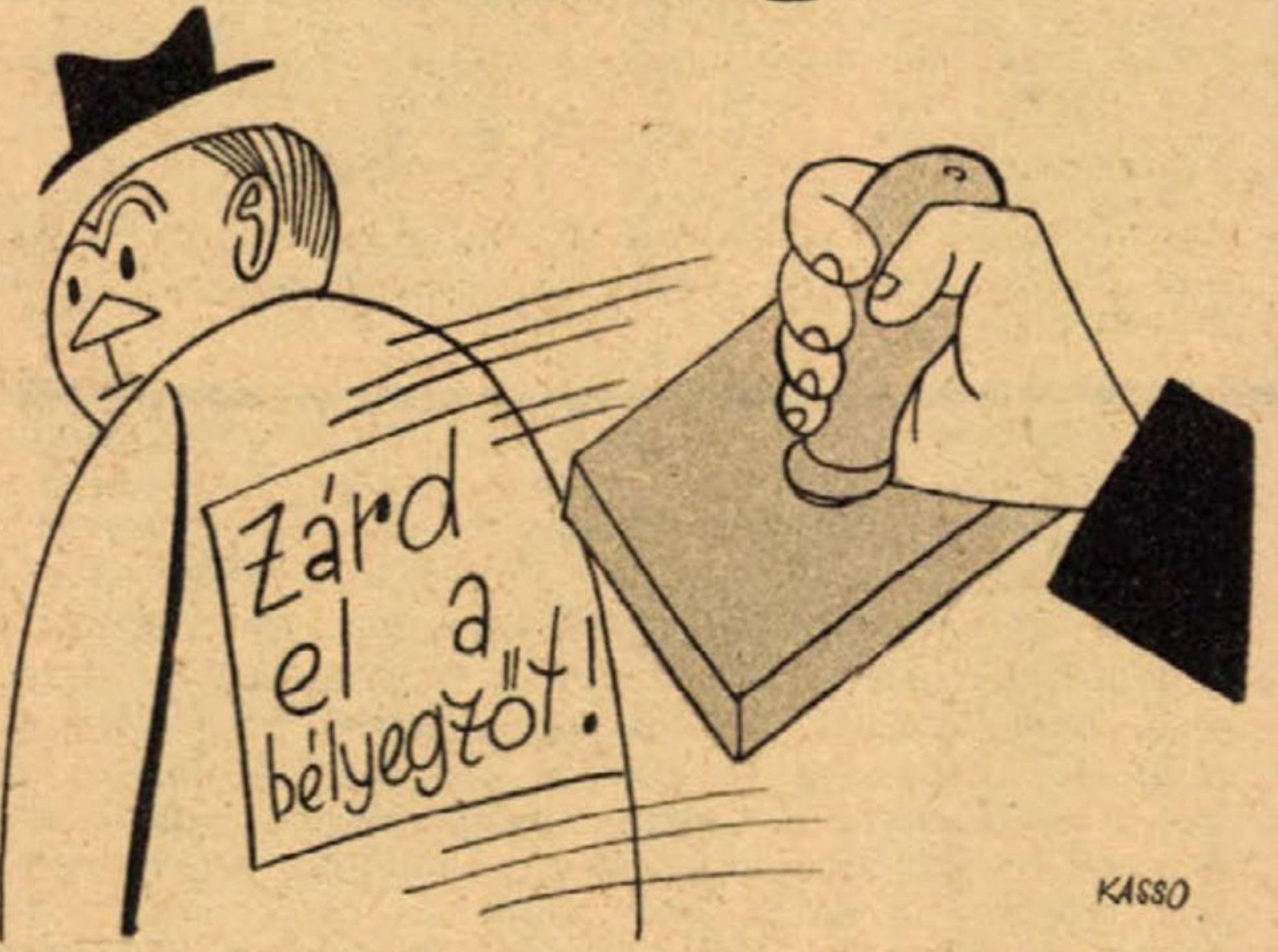

Megbélyegezzük azokat, akik szerte hagyják heverni a bélyegzőket.

A Lánchídnál hallottuk

A felavatásra meghívták természetesen a győri MÁVAG dolgozóit is, akik szorgalmasan gyártották a szerkezeti részeket a Láncbídhoz. Két győri vendég többször végigsétált már az ünnepélyen, amikor az egyik szóbahozta, hogy a régi húszéves építési idővel szemben most milyen gyorsan épült újjá a Lánchíd.

— Bizony, egyre gyorsabban építünk — felelte a másik —, jó lesz hazasietni Győrbe, ha még vissza akarunk érni az Árpád-híd felavatásáig Pestre.

ELVESZETT

... a Magyar Optikai Művek Zalka Máté brigádjának egyéni verseny-jelentkezésének irata.

Legutóbb az üzem verseny-titkárságán láttuk.

Kérjük a becsületes megtalálót, hogy juttassa azt vissza hozzánk

a brigád tagjai.

A notórius elkéső

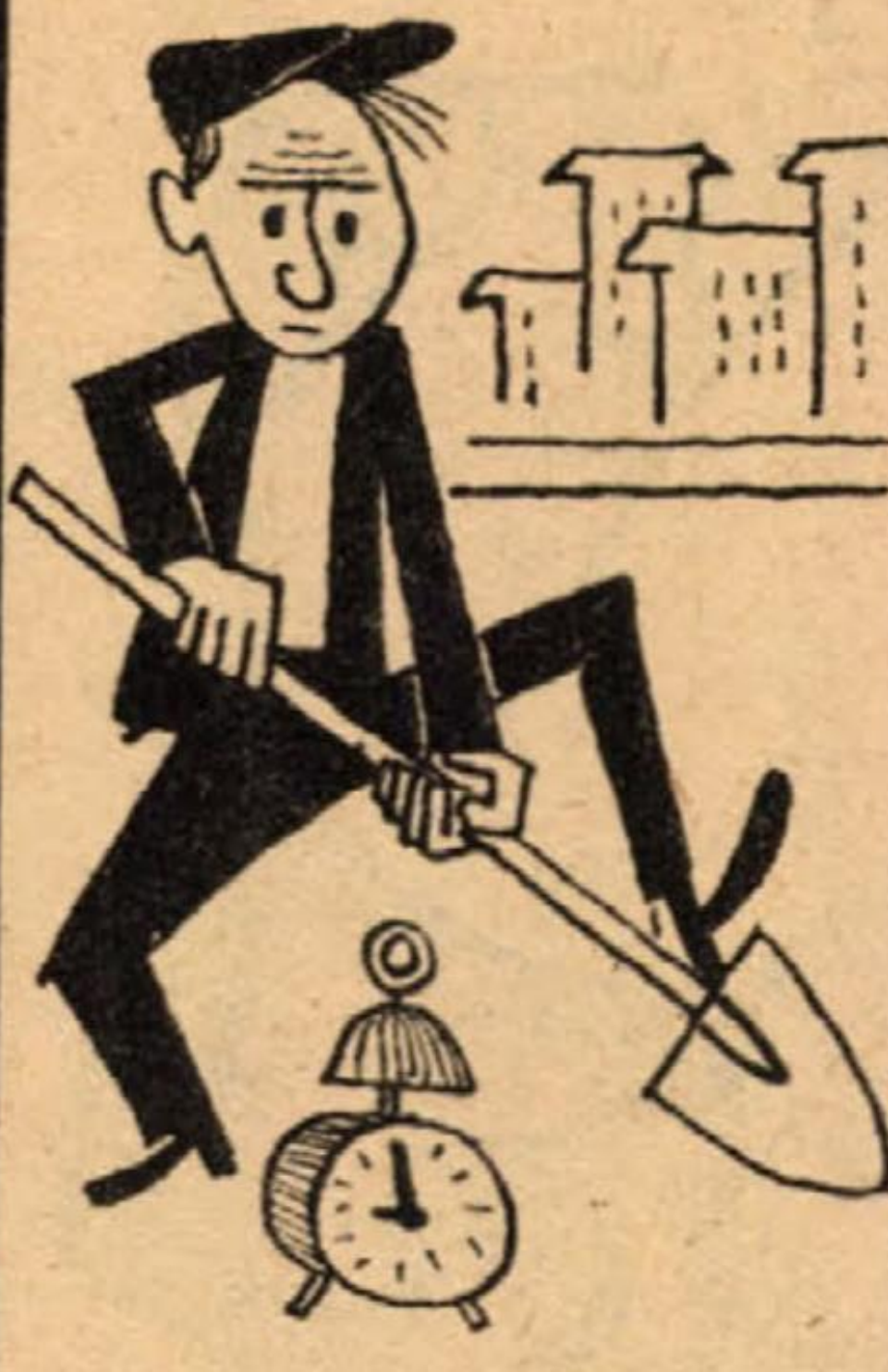

Adva van Spárga Marton és adva van én. Egyéni versenyben állunk egymással és mondhatom, hogy versenytársam a rossz pontokkal lóhosszat vezet. Ugyanis Spárga — egy idő óta, — hetenkint hatszor késik el, de ennek az az oka, hogy a hetedik nap munkaszünet van. Mert ő akkor is elkésne. Hetek óta tart ez az áldatlan állapot, most már erélyes intézkedéseket kell foganatosítanom. Kiadom a jelszót:

— Legyen pontosság! — mondám és lőn továbbra is elkésés, mert Spárgát úgylátszik nem hatják meg a bibliai szavak. Folyik minden tovább a régi mederben.

— Ez nem mehet így tovább, hogy valaki mindennap elkéssen, stb., stb... — rohanok rá és Spárga megtörik a vád súlya alatt és bevallja, hogy tulajdonképen nem volna semmi baj, csak egy pár hete megbolondult az órája, ezért jár későn.

Van otthon egy régi, használaton kívüli vekkerem, beviszem neki, ünnepélyesen megígéri, hogy saját óráját elássa valahol a város szélén. Én biztos vagyok benne, hogy ezután a késésekben nagy változás fog beállni.

S valóban! Spárga ezután plusz tíz perccel később jön. Mikor harminc csekély percecskével munkakezdés után berobban az üzembe, arcáról le lehet olvasni, hogy aznap milyen kifogással él, mert természetes, hogyha a nénikéje betegségére hivatkozik, szomorú ábrázatot ölt, ha rablókat üldözött egész éjszaka, akkor az álmatlanságtól kimerült embert játssza meglepő tehetségtelenséggel. De éppily váltakozó arcjátékkal kíséri, ha a kredenc esett a fejére, vagy a szomszédék cirmoscicája mult ki.

Annál meglepőbb, hogy egyik reggel vigyorgó arccal állít be, mint aki önkritikát gyakorol, fejét rosszalóan csóválja.

— Hát neked mért van olyan jókedved? — kérdezem. — talán nyertél a totón?

— Dehogy! Tulajdonképen nincs is jókedvem, de ami ma történt velem, az olyan komikus, hogy muszáj mosolyognom. Tudod, már éppen fel akartam szállni a villamosra, mikor észrevettem, hogy otthon felejtettem a villamospénzemet. Gyorsan hazamentem, de amikor beléptem az ajtón, eszembe jutott, hogy mától kezdve hetijeggyel járok. Mikor felszállok a villamosra, nem találom a hetijegyet. Gyerünk vissza! Hozom a hetijegyet, képzeld, akkor meg az igazolványt nem találtam. A feleségem már nem volt otthon, nem kérhettem tőle pénzt, hát elindultam gyalog.

— Idefigyelj, Spárga — szakítottam félbe dühösen. — Nehogy azt mondd ezután, hogy gyalog jöttél be és amikor ideértél a gyárkapuhoz, megtaláltad a zsebedben az igazolványt... Egy szavad sem hiszem! Még csak arra adjál felvilágosítást, hogy amióta adtam neked egy órát, mért jársz még későbben?

— Ennek te vagy az oka!...

— Én?

— Igen! Mert egy olyan ócska krumplit adtál, ami még az enyémnél is rosszabbul jár. Már sajnálom, hogy olyan könnyelműen elástam azt a finom kis órát.

Ettől kezdve nem is kérdezem többé. Máskülönben sem váltunk szót, csak amennyit a munka megkíván. Töretlen erővel és leküzdhetetlen késniakarással jár be továbbra is fél nyolckor.

Annál meglepőbb, hogy egyszercsak végeszakad a késéseknek és Spárga öt napon keresztül, mindig munkakezdés előtt a helyén van. Hatodik nap már nem tudom megállni, odamegyek hozzá.

— Na, mi van, megjavult az óra?

— Nyavalyát javult meg — feleli nyugodtan Spárga — csak, tudod már olyan mérges voltam rá, hogy kivittem a város szélére és elástam a másik mellé... Azóta nem tudom, mennyi a pontos idő!

— K.

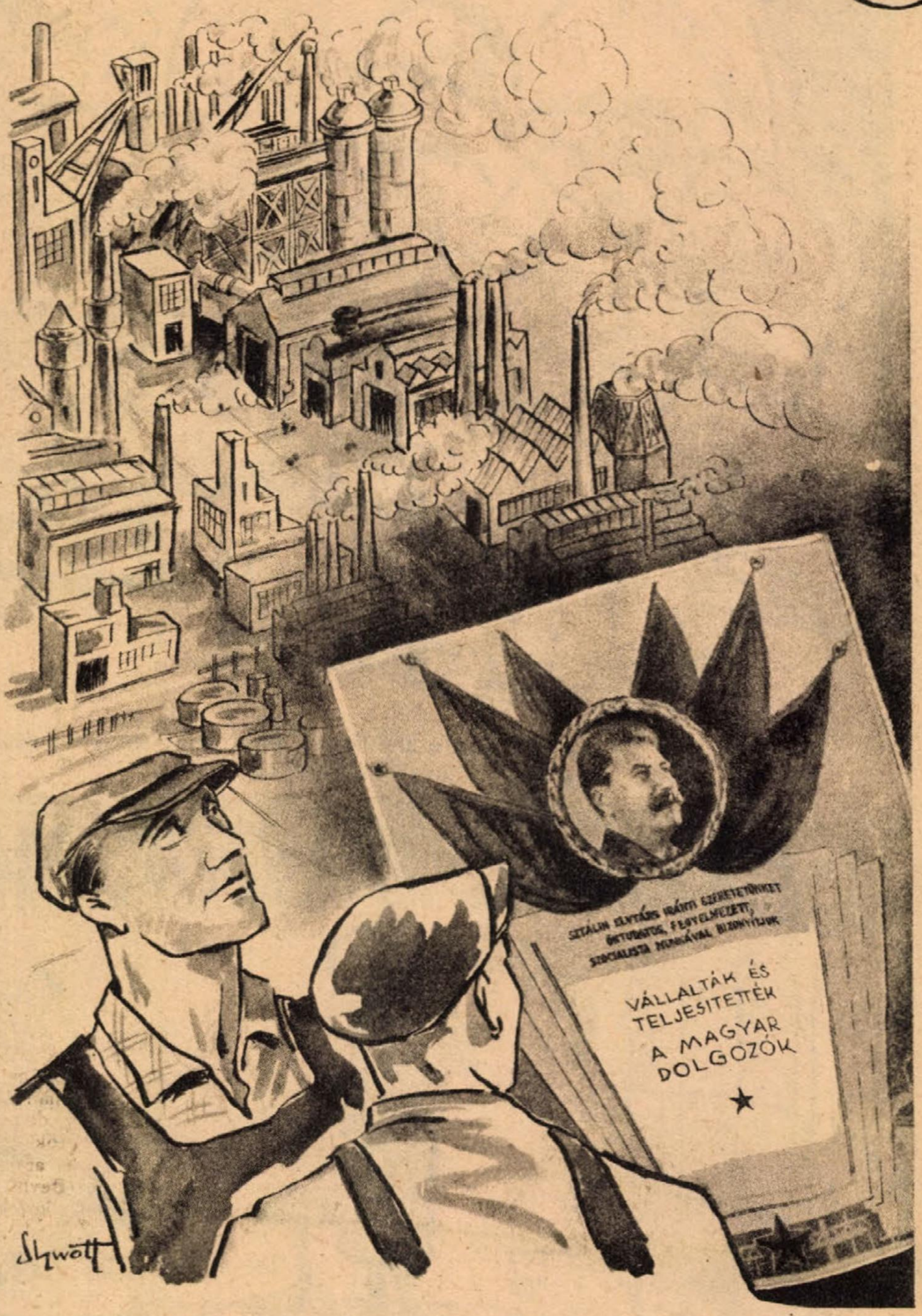
SZTÁLIN ELVTÁRS IRÁNTI SZERETETÜNKET ÖNTUDATOS, FEGYELMEZETT, SZOCIALISTA MUNKÁVAL BIZONYITJUK
VÁLLALTÁK ÉS TELJESITETTÉK A MAGYAR DOLGOZÓK
Shwott

Tanácsunk gyakran elkéső szaktársak részére

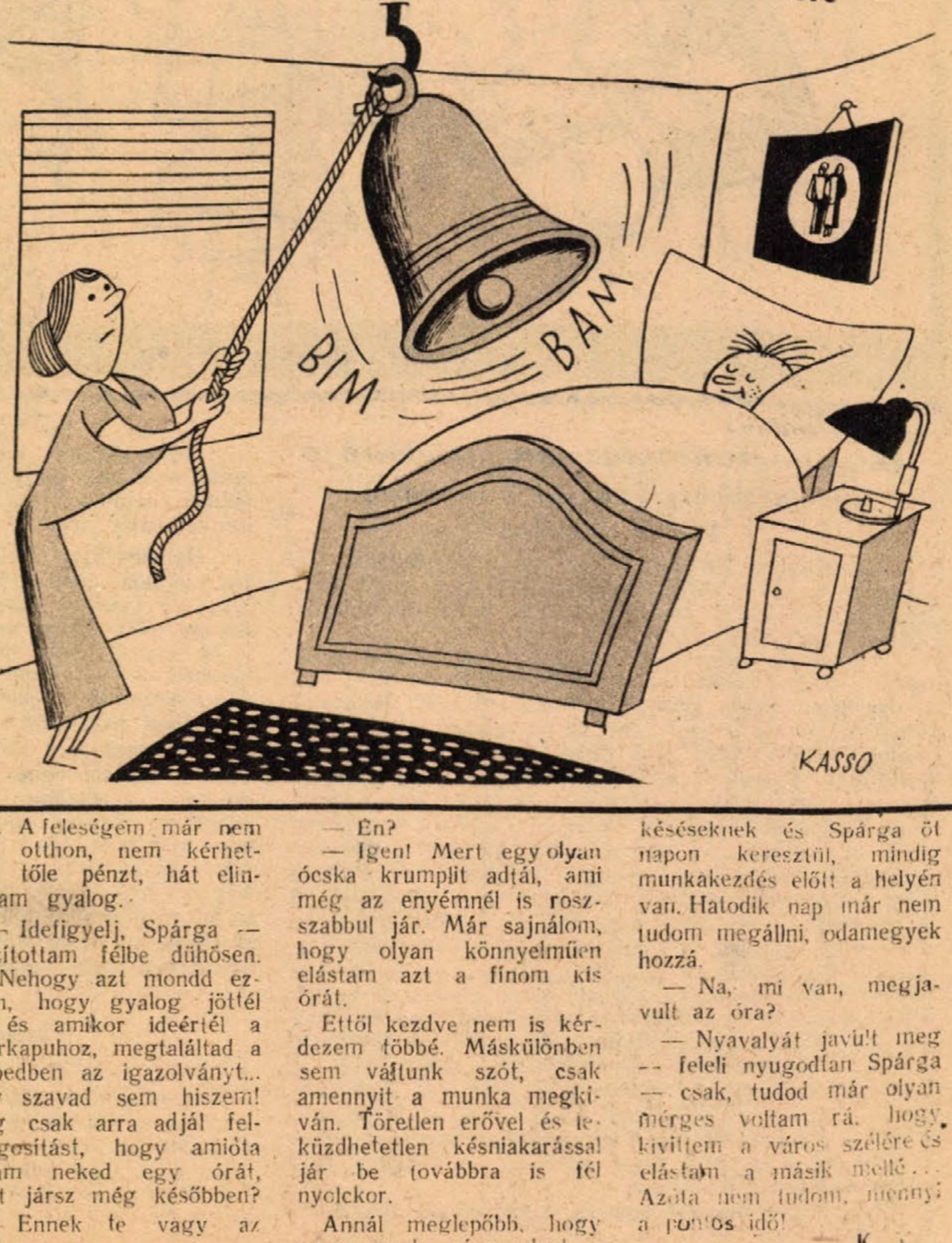

Őszi munkák idején

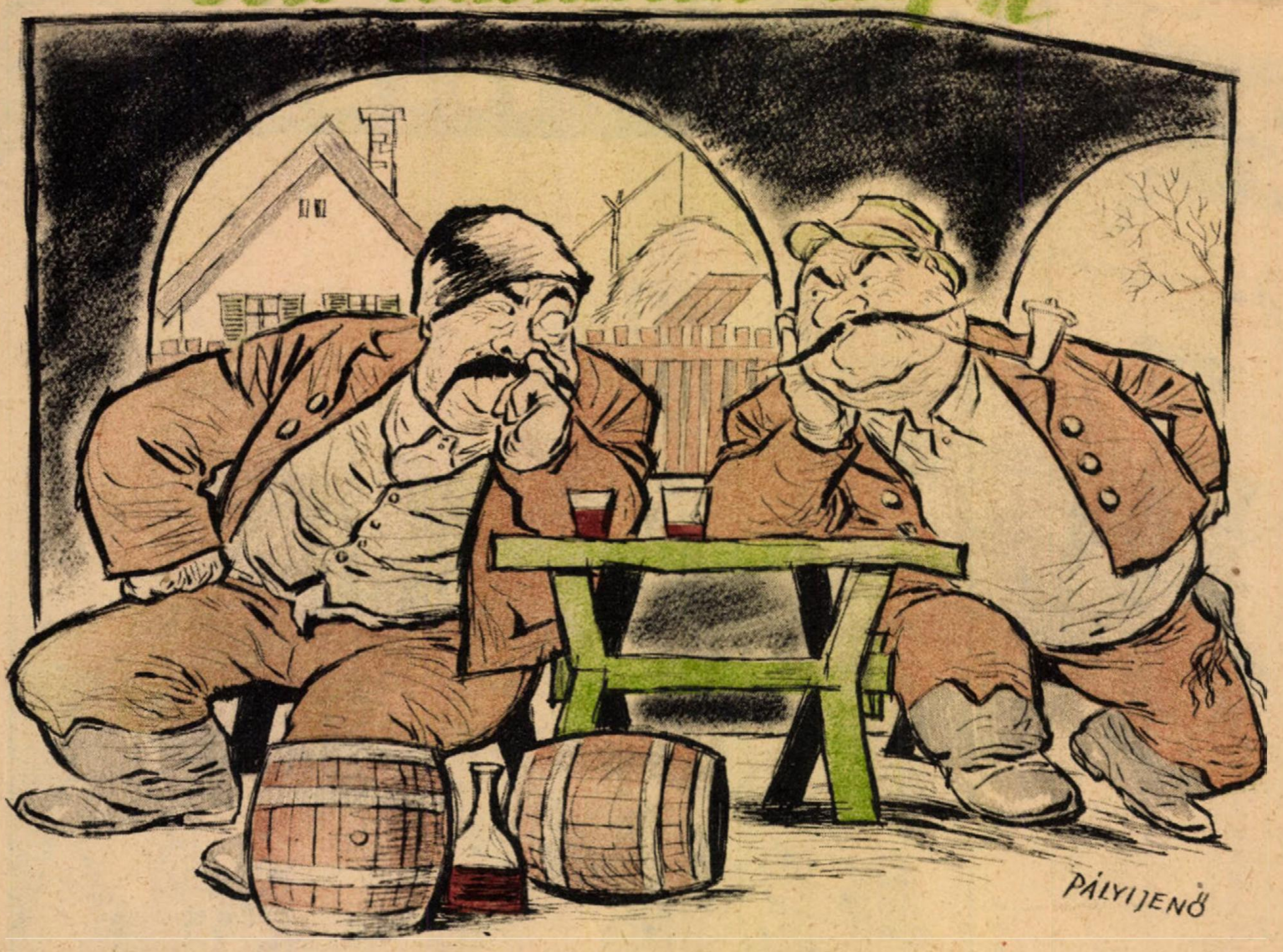

– Három napja ülünk itt. Nem kéne mégis valamit csinálni?
– De igen. Cseréljünk helyet.

Táblacsere

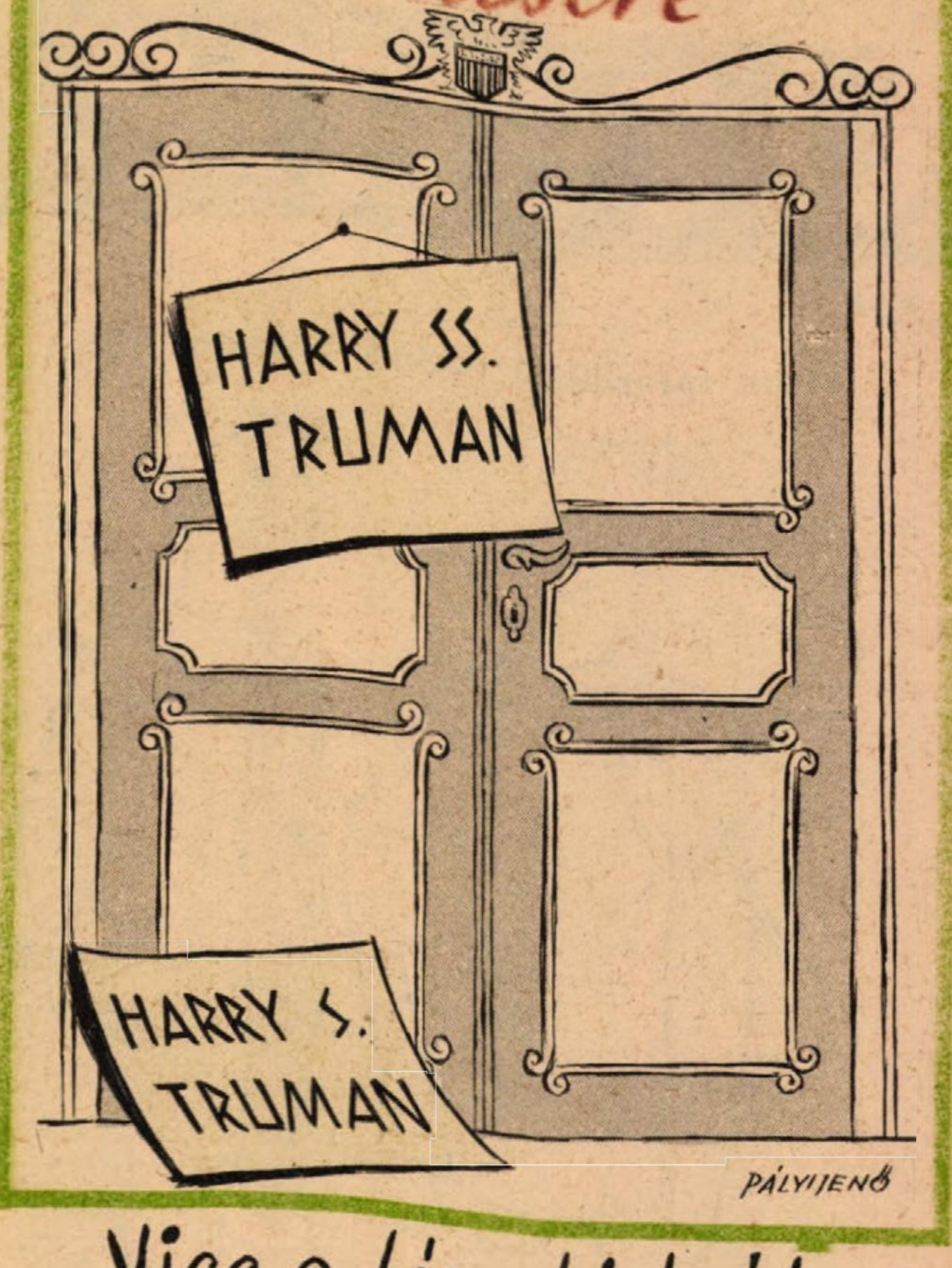

ESTI Akt-TANFOLYAM nők részére

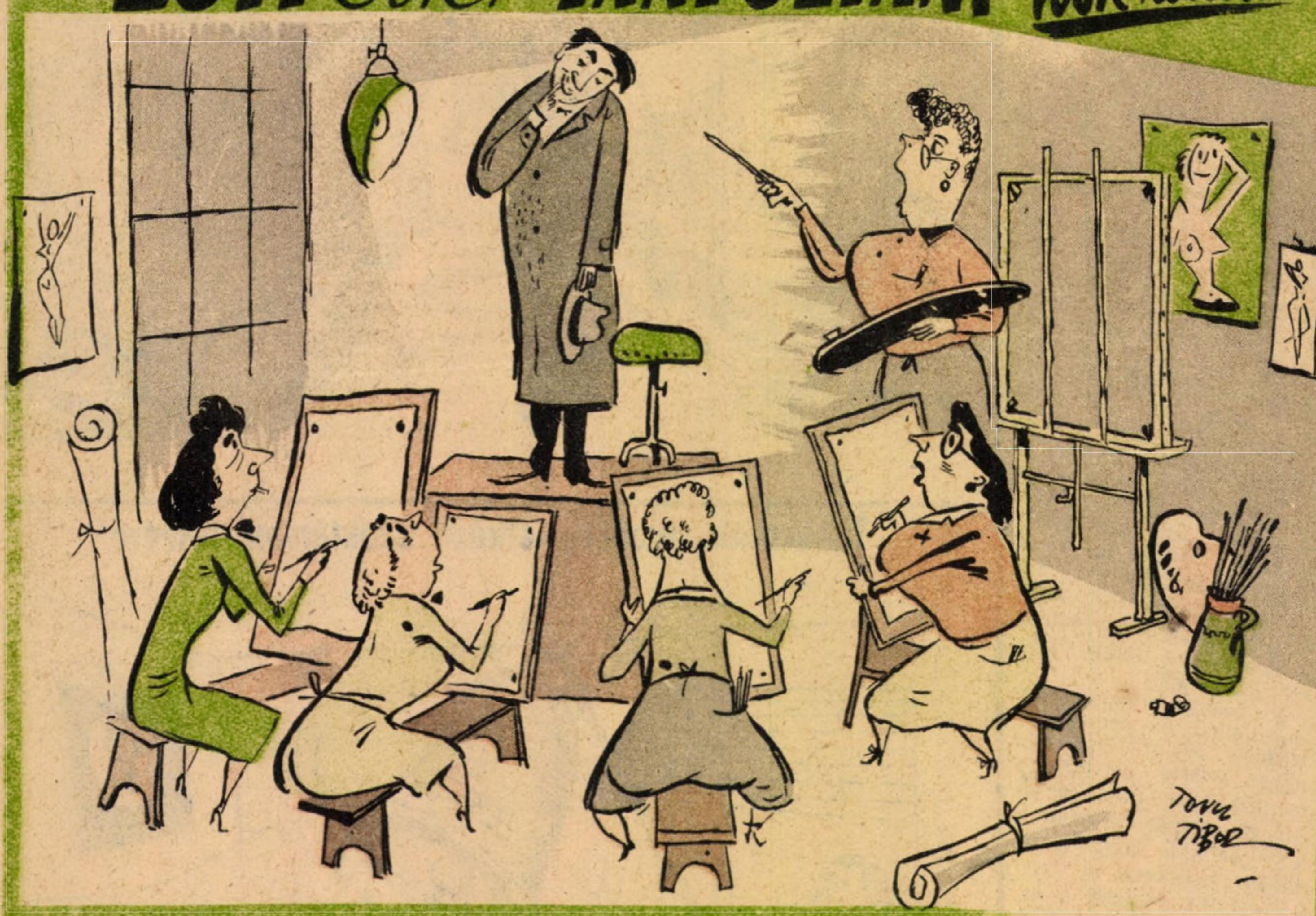

— Na, vetkőzni fiatalember! Egy, kettő!

Vicc a Lánchidról

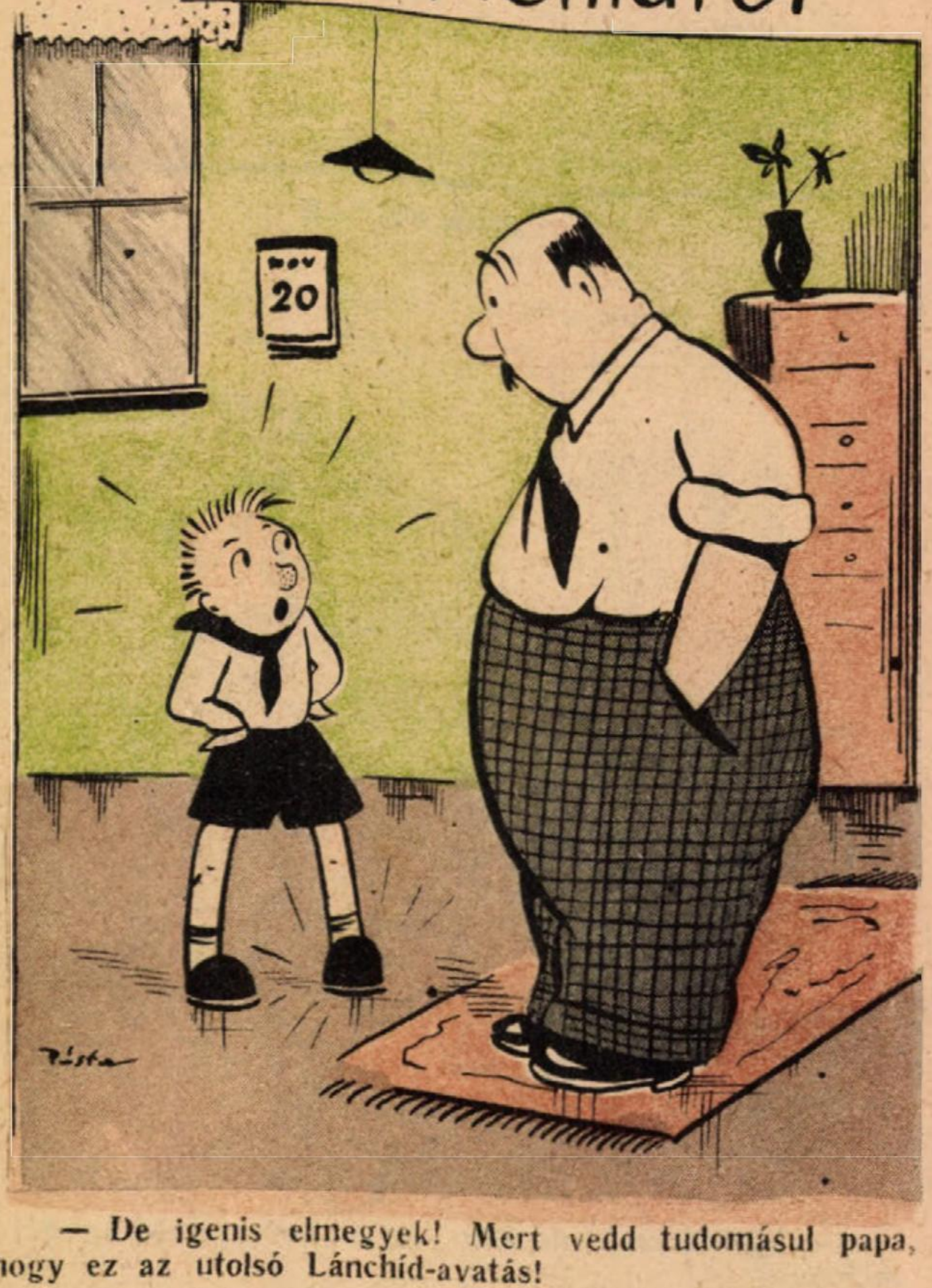

— De igenis elmegyek! Mert vedd tudomásul papa, hogy ez az utolsó Lánchíd-avatás!

Ludas Matyi azt üzeni

Müller A., Bp. Kedves, vidám írás, de még nem elég érett, nem elég kiforrott. Várjuk további küldeményeit.

Rácz Gy., Bp. Nagyon régi történet, de nem elég régi ahhoz, hogy ne emlékeznénk rá.

Krizsik A. úttörő. Derék gyerek vagy, tanulj rajzolni.

B. P., Miskolc. Verséből itt közlünk egy részt:

Barna kislány a Manci.
Cukrot, tésztát szereti.
Ha akad gavallérja,
A munkához nincs andungja.

Az ilyen barna kislányhoz nem érdemes verset írni.

Németh Zoltán:

Az opportunizmus magasiskolája

(Hantahadházy Szigfried 3 életrajza)

1940 szeptember

„Méltóságos Ezredes Ur, kedves Urambátyám! Alázatos tisztelettel kérem, hogy felvételemet a M. Kir. Hohenzollern Hugó Hadapródiskolába támogatni kegyeskedjél. Életrajzom:

Nevem ifj. nemes lófő linkóczi Hantahadházy Szigfried. Ősi birtokunkon, Hantahadházán pillantottam meg a napvilágot Csaba királyfi évében, Legfelsőbb Hadurunk főméltóságú névünnepén. Ősi szittya nemesi család sarja vagyok, vitéz őseim még Töhötöm vezér társaságában puhították nyereg alatt a húst. Anyai dédnagyanyám egyszer kölcsönadta a zsebkendőjét Mária Teréziának, ezért családját őfelsége bárói rangra emelte és engedélyezte a családi címer viselését, mely halványlila mezőben egy legkegyelmesebben csepegő felséges orrot ábrázol, keresztben egy csipkés zsebkendővel. Iskoláimat a Reichsdeutsche Schuléban végeztem és így közvetve nagy Führerünk emlőiből szívtam magamba a judeobolsevista-kommunistazsidóbérenc eszmék gyűlöletét és azóta erős talajgyökérrel tapadok a rögvalóságba. Fontosnak tartom megjegyezni, hogy családfámat az emberszabású majomig visszavezettem és őskeresztény-, fajmagyar-, tisztaárjának találtam. Többrendbeli elfoglaltságaim miatt csak a Leventemozgalom, a Nyilaskeresztes Párt, az Antibolsevista Tábor és a Volksbund tagja vagyok, de nagyon irigylem a papát, mert ő a Nemzeti Kaszinónak is tagja. A méltóságos asszony kezeit csókolom és alázatos mély tisztelettel bokázok alássan:

ifj. nemes lófő linkóczi Hantahadházy Szigfried."

1945 szeptember

„Nagyságos és Főtisztelendő Atyám! Keresztényi alázattal esedezem, hogy engem, Főtisztelendőséged nyájának jámbor báránykáját a Szt. Imre Kollégiumba felvétetni kegyeskedjék. Ime az életrajzom:

Hantahadházi (Heilig) Szigfried vagyok, Isten alázatos szolgája. Jámbor keresztény családból születtem, pontosan tíz évvel az Eucharisztikus Kongresszus szentséges ünnepe előtt. Mélységesen vallásos szülők istenfélő gyermeke vagyok, már apám is kizárólag Szt. Rókus lábsót használt. Az ő, valamint lelkiatyám, dr. Buzgó Placid áldásos kezei alatt liliomos lélekre tettem szert és korán megteltem malaszttal. Tulajdonképpen mindig sekrestyés akartam lenni, de a szörnyűséges világégés, mely az emberiség roppant bűnei miatt méretett reánk, arra kényszerítette keresztény lelkemet, hogy elhagyva szülőfalucskám csendes kápolnáját, a Keletről ránktörő istentelen barbárság elől a művelt Nyugatra meneküljek. Ezért sokan követ dobnak rám, de én kenyérrel dobok vissza. Napjaim nagy részét fohászkodással, böjtöléssel, zsolozsmával és buzgó imával töltöm, hogy a Magasságbéli távoztassa el tőlünk a megpróbáltatások keserű poharát. Főtisztelendőséged legjámborabb juha:

Hantahadházi (Heilig) Szigfried."

1949 szeptember

„Hanta Győző vagyok, szegény paraszt apa és proletár munkásanya gyermeke, és ezért a letűnt átkos rendszerben az üldözöttek keserű kenyerét ettem. Már mint csecsemő éreztem a kapitalista burzsoá nagytőkések imperialista törekvéseit, ezért csak illegalitásban mertek tisztába tenni. A marxista-leninista világnézetet az anyatejjel és a dialektikus materializmussal együtt szívtam magamba. Másfél éves korom óta a saját lábamon állok és még ötéves sem voltam, amikor bekapcsolódtam a Legifjabbak Szagszervezetébe. Később állandóan sárgarépafőzelékkel akartak etetni, de én már akkor is ellenálltam és éhségsztrájkkal tiltakoztam az imperialista beavatkozás ellen. Iskoláimat a legnagyobb nehézségek árán végeztem el, külföldi nagytőkések zsoldjában álló tanáraim állandóan el akartak buktatni. A háború vége felé a nácik hátbatámadása céljából Németországba utaztam és az Elbánál egyesültem a nyugati szövetségesekkel. Kérem az elv-, kar-, baj- és tagtársakat, hogy engem a Pázmány Péter Tudományegyetem jogi karára felvenni szíveskedjenek, mert azt hallottam, hogy ott nem ütik a jogászt agyon. Szabadság!

Hanta Győző

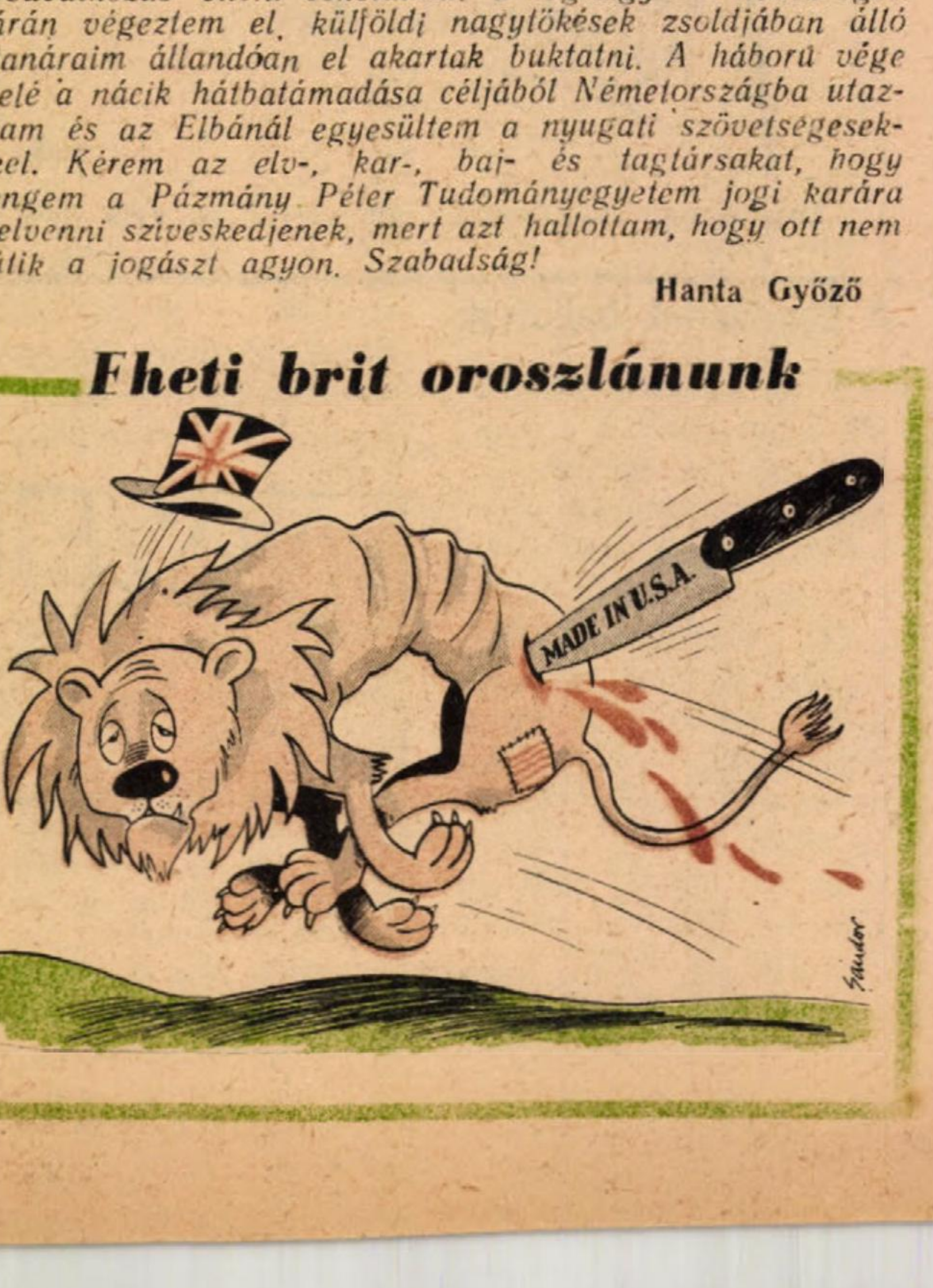Fheti brit oroszlánunk